ஞானபோதினி.

புத்தகம் III. } 1900ஞு பிப்ரவரிமீ 20உ. { ஙெ. 7.

நூதனவாசகப் புத்தகங்கள்.

இவை லாங்குமன்ஸ் சங்கத்தாரால் பதிப்பிக்கப் படுகின்றன. இவையனைத்தும் தென்னிந்தியாவின்கணுள்ள பாடசாலைகளிற் படிக்கு மாணாக்கர்களுக்கு ஆங்கிலநூன் முறைப்படி தமிழ் தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளைப் புதுவழியிற் கற்பிப்பனவாம். இவை தம்முள் தமிழ் வாசகப் புத்தகங்களைப்பற்றியே நாம் பேசப்புகுவது. இத்தமிழ் வாசகப் புத்தகங்களினும் பிரதம சிக்ஷைக்குத் தக்க சொற்பாடங்களுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள முதல் வகுப்புப் புத்தகம் ஒன்று எமதுபார்வைக்கு அனுப்பப்பட்டமையின் அதன் ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் குறித்து எமதபிப்பிராயங்களை வெளியிடுகின்றோம்.

கல்விப் பயிற்சியைக்குறித்து நமது சென்னைத் துரைத்தனத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் விதிகளுக்கிணங்க இம்முதல் வகுப்புப் புத்தகம் இயற்றப்பட்டிருக்குந் தன்மையைக்குறித்து மிகவுஞ் சந்தோஷப் படுகின்றோம். லாங்குமன்ஸ் சங்கத்தாரவர்களு மித்தகைய சிறு நூல்களை மாணாக்கர்களது நன்மைகருதி இயற்றுவித்து அச்சிடப் புகுந்தமை யாவரானும் பாராட்டத்தக்கதே. அவர்கள் தாங்கள் பதிப்பிக்கும் புத்தகங்களை யெல்லாம் உயர்ந்த பளபளப் புள்ள கடிதத்திற் பார்வைக்கு நேர்த்தியாகத் தோன்றும்படி மிக்க சிரத்தையோடு மச்சிடுவது வழக்கம். அதுபோலவே இந்த முதல் வகுப்புப்புத்தகத்தையும் நல்ல கடிதத்திற் சிரத்தையோடு மச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். என்றாலு மச்சங்கத்தார் விஷயத்திலு

மவர்களச்சிடும் புத்தக விஷயத்திலும் எப்பொழுதும் அன்பு கூர்ந்த யாம் அவர்கள் இப்பொழுது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி வரும் நூல்களிற்கண்ட சிற்சில குறைபாடுகளை அவர்களது நன்மை கருதியும் தமிழ் பயிலு மிளைஞரது நன்மை கருதியும் ஒருவாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றாம். இதனால் நமது லாங்குமன்ஸ் சங்கத்தார் எம்மைப்பற்றியும் எமது நோக்கத்தைப் பற்றியும் வேறுபட நினையாரென் றெண்ணுகின்றாம்.

முதற்கண்:—தமிழ் முகவுரையில் வல்லொற்று மிகவேண்டிய இடங்களி லெல்லாம் வல்லொற்று மிக்கில். அதே முகவுரையிற் "சில இலக்கணக் குறிப்புகளும் வினாக்களும் அச்சிட் டிருக்கின்றன" எனச் செயப்பாட்டுவினைப் பிரயோகத்தைச் செய்வினைப் பிரயோசமாகக் கூறியது மயங்கவைத்தல் என்னுங்குற்றமாம். இதற்கடுத்த அறையில் (Paragraph) "மொழிகளும் அரும்பதங்களும்.....சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன," என்றும் "இவை அனுபந்தமாக அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன" என்றும் செயப்பாட்டுவினைப்பிரயோகஞ் செய்திருத்தலே முன்னதை வழுவென வற்புறுத்தும்.

இரண்டாவது:—எண்மானம் என்றபாடம் மிகவும் நன்றாகப் பிள்ளைகளின் மனப்போக்கறிந்து செய்யப்பட்டிருத்தல் பற்றிக் களிகூருகின்றாம். எனினும் எண்மானமென்ற சொற்றொடர் தமிழ்ச்சொல்லும் வடசொல்லுமாகக் கலந்து புதுவது புனைந்து செய்த இழிதொடராம். இவைபோலு மிழுக்கிய சொற்றொடர்ப் பிரயோகங்களுக்கு உதாரணமாகப் பக்ஷித்தோகை (பக்கம்-8) என்பது முதலான சொற்றொடர்களைக் காணலாம். இத்தகைய இழிசொற்றொடர்ப் பிரயோகங்களைக் கண்ணுறும் புதிதாக வெளிப்படும் புத்தகங்களைப் பரிசோதிக்கு மதிகாரம் வாய்ந்த நமது திவான் பஹதூர் வன்பாக்கம் கிருஷ்ணமாசாரிய ரவர்கள் மிகவுங் கண்டிப்பாரென்பது ஒருதலை.

மூன்றாவது:—ஓரெழுத்து மொழிகளைக்கற்பிக்கும் பாடத்தில் இளஞ்சிறார்க்குத் "தீவை" என்று கற்பித்தல் எவ்வாறேற் புடைத்தாகுமோ? தெரியவில்லை. மூன்றாம் பக்கத்தில் "நீர்க்கால் நீர்ப்பானை" என்று வலிமிக்கு எழுதியவர் "நீர்த்துளி செய்ப்பானை" என்று வலிமிக்கெழுதாமைக்குத் தக்ககாரணம்

இன்னதென்று புலப்படவில்லை. இத்தகைய வலிமிகா வழூஉக்கள் இப்புத்தகத்தின்கட் பலவாக மலிந்துகிடக்கின்றன. ஐந்தாம் பக்கத்தில் "இது வீணை ஓசை" என்ற வாக்கியத்தில் ஓசை என்பது அவ்விடத்திற் கேற்ற சொல்லன்றென்பது மிகச் சாமானியர்க்கும் விளங்கும். இதுபோலவே 7 - ஆம் பக்கத்திற் "கிளி... ஆடும்" என்புழி ஆடும் என்ற சொல்லுந் தக்கதன்மை காண்க. அதேபக்கத்திற் 'கூட்டின் மேலே' எனற்பாலதைக் "கூடுமேலே" என்று பிரயோகித்தல் இலக்கணவழூவாம்.

நான்காவது:—பதினோராம் பக்கத்தின் தலைப்பில் "நல்ல—என்பது போல இந்தப் பாடத்தில் இரண்டு மெய்யெழுத்துக்கள் சேர்ந்து வந்திருக்கும் சொற்கள் எவை?" என்ற ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வினா தேய்த்து, பார்த்து முதலிய சொற்களுக்கு ஏற்புடைத்தாமே யன்றி 'நல்ல' என்பதுபோலும் சொற்களுக்கு ஏவ்வாறு ஏற்புடைத்தாகுமோ? தெரியவில்லை. இவ்வாறு பலவையும் மருட்டத்தக்கனவும், பிழைபட்டனவுமான வினாக்களை அப்பியாசங்களிற் சேர்ப்பதனாற் போந்த பயன் என்னோ? 'பத்து பாடம்' எனவும் 'கிளிசிறகு' எனவும் 'எனக்கு தருவீ' எனவும் என் உபயோகிக்கவேண்டும்? இவையெல்லாம் எழுதியவர்மனத்திற் பிழையெனப் படவில்லையோ? எட்டாம் பாடத்திற் 'சக்ரம்' என்றவர் ஒன்பதாம் பாடத்திற் 'சித்ரம்' என்னுது 'சித்திரம்' என்பானேன்? 'கரும்புதின்னக் கூலிவேண்டுமா?' என்புழி வினாக்குறியிட்டெழுதியவர் 'சர்க்கரையும் மணலும் சரியா' என்புழியும் வினாக்குறியிட் டெழுதாததென்னோ?

ஐந்தாவது:—உத்தமம் அதமம்முதலிய கடினமான வடசொற்களை இளஞ்சிறுர்பயிலும் இப்புத்தகத்தின் கண் உபயோகித்தமை அத்துணைச் சிறப்பினதன்று. பத்தொன்பதாம் பக்கத்தில் 'ஆமணக்கும் பருத்தியும் அடரவிதைக்காதே' எனவும் 'அன்புள்ள குணம் அலையில்லாநிதி' எனவும் எழுதப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களில் 'அடர' என்பதும் 'அலையில்லா' என்பதும் குறித்த மாணாக்கரது கல்வியளவுக்கு மேற்பட்ட சொற்களன்றோ? மேலும் இவ்விருவாக்கியங்களும் மோனை நயங்கருதி எழுதப்பட்டனவேயன்றி மாணாக்கர் கல்வியளவு கருதி எழுதப்படவேயில்லை. இவ்வாறு மோனை நயங்கருதி வாக்கியங்களெழுதலைக் கண்டால் வெறுக்கு

மியல்புடைய நமது நவீன புத்தக பரிசோதகர் ஆகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண மாசாரிய ரவர்கள் இப்புத்தகத்தை யெவ்வாறு விரும்புவாரோ? தெரியவில்லை.

ஆறுவது:—இருபத்தோராம் பக்கத்திற் 'பாலுடன் கலந்த நீர் பாலாகும்' என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அஃதெவ்வாறுகு மோ? இறைவனுக்கே வெளிச்சம். 'பால் போலும்' என்பதேநே ரிது. 'காற்று ஒடுக்கமாயிருக்கிறது' என்ற வழக்காறல்லா வாக் கியமும் "சின்னபெண்" 'சின்னகதைகள்' என்பனவாகிய இழி ந்த திசைச்சொற் பிரயோகமுங் காண்க. 24-ஆம் பக்கத்திற் காணப்படும் 'ஒல்லி' என்னும் சொல் எவ்விலக்கியத்திற் பயின் றுள்ளதோ?

ஏழாவது:—ஜீவஜந்துக்களின் ஒலிக்குறிப்புக்களைக் கூறும் பாடத்தினால் இம்முதல் வகுப்புப் புத்தகத்தை எழுதியவரது இயற்கைப் பொருளுணர்ச்சியும் தமிழ்நூன் மரபுணர்ச்சியும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன. 'கழுதை கூவுகிறது' எனவும் 'யானை வீரிடுகிறது' எனவும் 26-ஆம் பக்கத்திற் 'காக்கைகள் கத்துகின்றன' எனவும் கூறப்பட்டிருத்தலை யாவருமுற்று நோக்கக்கடவர். 'கழு தைக்குட்டி முறுவலிக்கிறது' என்ற வாக்கியம் எவ்வாறு முதல் வகுப்பு மாணுக்கர்களுக்கு விளங்குமோ? அறிகிலோம். இப்புத் தக மெழுதியவர் மாணுக்கரது தராதரமறிந்து எழுதுவதில் மிக வுங் கைவந்தவர் போலும்! இனி அதே பக்கத்தில் 'ஆந்தைகள் கிளைக் கூட்டுகின்றன' என்பது எங்ஙனம் பயிலுகின்றதோ? 'ஆந் தைகள் குழறுகின்றன' எனப்பயில்வதை யாமறிவேம்.

எட்டாவது:—இம்முதல் வகுப்புப் புத்தகம் வகுத்தவர்க்குத் தக்கதமிழ்ச் சொற்களிருக்கவும் வடசொற்களைப்பெரிதும் உபயோ கப்படுத்தும் தீவழக்கம் உண்டுபோலும்! தேகத்தின் உறுப்புக்களை அறிவுறுத்தும் பாடத்தில் மூக்கைக் கூறுதற்கு 'நாசி'. யென்றும் உள்ளங்கால்களைக் கூறுதற்குப் 'பாதங்கள்' என்றும் கூறுதல் யாது காரணம்பற்றியோ? இவ்வாறே 'தூலம்' 'போசனம்' 'பான பாத்திரம்' 'விருத்தம்' 'ஆலசியம்' 'தூலிகை' 'நித்திரை' முதலாய பலவகைப்பட்ட சொற்களுங்காண்க. இவையனைத்திற்குந் தக்க தமிழ்ச்சொற்கள் இலவோ? இன்னும் இந்நூலெழுதியவர் வீணு

கச்சில திசைச்சொற்களை உபயோகப்படுத்தியதன் காரணம் நன்கு விளங்கவில்லை.

ஒன்பதாவது :— 35-ஆம் பக்கத்திற் 'சிங்கம், யானை, கோழி பசு-இவற்றின் குட்டிகளுக்குப் பெயரென்ன ?' என்ற வினாவிற் குட்டி என்னுஞ்சொல்லை உபயோகித்தல் எவ்வாறு சால்புடைத்தாகும்? குட்டி என்பது சிங்கம், யானை என்பனவற்றோடு செல்லுமேயன்றி கோழி, பசு என்பனவற்றோடு எப்படிச் செல்லுமோ? மாணாக்கரிடத்திற்றக்க சொல்லை எதிர்பார்ப்பவர் தாமும்மேற்கூறிய நான்கினுக்கும் பொதுவான சொல்லையன்றோ பிரயோகிக்க வேண்டும். இவை யனைத்திற்குந்தக்க பொதுச்சொல் அகப்படாவிடின் அவ்வினாவை அறவே யொழிக்கவேண்டும்.

பத்தாவது:—அதேபக்கத்தில் வினைச் சொல்லைப்பற்றி விரித்து விதி கூறியிருப்பது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது! அவ்விதி மாணாக்கர்க்கு எவ்வாறு விளங்குமோ ? அன்றியும் அம்மாணாக்கர்கட்குப் பாடஞ்சொல்லும் உபாத்தியாயர்களுந்தாம் அதனை எவ்வாறு விளக்குவரோ ? இவையெல்லாம் சென்னைத் துரைத்தனத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்குங் கல்விப்பயிற்சி விதிகளை அனுசரித்து எழுதப்பட்டன போலும்!

பதினொன்றாவது :—நிறங்களைப் பற்றிக்கூறு மிருபதாம் பாடத்திற் 'பூவரசம்பூ மஞ்சள்' எனவும் 'புல் பச்சைநிறம் உள்ளது' எனவும் கூறப்பட்டுள. பின் வாக்கியத்தில் விளக்கிக் கூறியவர் முன்வாக்கியத்திலும் விளக்கிக் கூறியிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கூறாவிடின் அவ்வாக்கியம் சிறு பிள்ளைகளுக்கு வேறுபொருளும் பட்டு அவரை மருட்டுமென்க.

பன்னிரண்டாவது:—ஆங்கில பாஷையின் குறியீட்டிலக்கணத்தை மேற்கொண்டெழுதும் இந்நூல் செய்தவர் சிலவிடங்களில் அப்பாஷைக்குரிய குறிகளை யனுசரித்தும் சில இடங்களில் அனுசரியாமலும் எழுதுதல் மாறுபாடன்றோ?

பதின்மூன்றாவது:—சில திசைச்சொற்களை யுபயோகிக்குமிடத்து ஒரு திறமாகவே உபயோகித்தல் சிறப்பாம். ஆகவும் இவர் ஓரிடத்திற் 'குல்லாய்' என்றும் மற்றோரிடத்திற் 'குல்லா' என்றும் உபயோகிப்பர். அதன்காரணம் எமக்குப் புலப்படவில்லை.

பதினான்காவது:—இந்த நூலிற் பிராமணர்கள் வழங்கும் பல சொற்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சில ஏனையோர்க்கு வெறுப்பு விளைக்கத்தக்கனவாம். இதற் குதாரணம் நாற்பதாம் பக்கத்திற்காண்க. அதே பக்கத்தில் ‘அந்தப் பஞ்சபாத்திரத்திற்குப் பிடித்துக்கொள்ளப் பிடியுண்டு’ என்னு மிவ்வாக்கியத்திலுள்ள ‘பிடித்துக்கொள்ள’ என்ற சொற்றொடர் பயனற்று நிற்கின்றது. அத்தொடரில்லாமலே அவ்வாக்கிய மினிது விளங்கும். அத்தொடரிருப்பதனாலே மயக்க முண்டாகுமேயன்றி வேறொரு பயனுமில்லை.

பதினைந்தாவது :—43 - ஆம் பக்கத்தில் ‘நேர்க்கோடு’ என்று தவிர்வழி வலிமிக்கதும், 46 - ஆம் பக்கத்தில் எண்களைக் கூட்டும் வகையில் ‘நீங்கள் கற்பித்துக் கொடுப்பீர்களா ?’ என்று கேட்பதாக மாணாக்கன்வாயிற் கடினபதம் போட்டதும், 48-ஆம் பக்கத்தில் ‘தமிழ் எண்வடிவமும் உச்சரிப்பும் - ஒன்று - க, இரண்டு - உ.........பத்து - க0’ என முறை பிறழவைத்ததும், 49 - ஆம் பக்கத்திற் ‘பழங்கள் பலவிதமாகச் சிறிதும் பெரிதுமா யிருக்கும்’ என்புழிப்பன்மை யொருமை மயக்கமும், 53-ஆம் பக்கத்திற் ‘சாலைப் போசனம்’ ‘பகற்போசனம்’ என்பனவாதிய இழி தொடர்களும் பிழைபட்டனவாகாவோ ?

பதினாறுவது :—‘ வித்துக்களைச் செக்கிலிட்டு ஆடி’ யோ ? ‘ஆட்டியோ’ ? ‘நெசவுக்காரனோ’? ‘நெசவுகாரனோ?’ ‘கூடோ’ ‘கூண்டோ’? ‘வரகுக்கூழோ?’ ‘வரகுகூழோ?’ இவை தம்முள் எவை நேரியன ?

பதினேழாவது :—60-ஆம் பக்கத்திற் சொண்டுபோய்த் “[தமிழில் வினைச்சொற்கள் முற்றுவினை யென்றும் எச்சவினையென்றும் இரண்டுவிதம்.]” என்று விளக்கிவிட்டு, அதற்கு முன்னருள்ள 57-ஆம் பக்கத்தின் அப்பியாசங்களில் ‘இப்பாடத்தினின்று முற்றுவினை 6 - ம் எச்சவினை 4 - ம் எடுத்து எழுதுக’ என்று பிள்ளைகளைக் கேட்டல் எந்த நியாயம் பற்றியோ ? அன்றியும் முற்றுவினையெச்சவினைகளைப் பற்றி முதல் வகுப்பு மாணாக்கரை வினவுதல் மிகவும் அசம்பாவிதமா மென்க.

இன்னும் இவைபோல்வனவாகிய பிழைகள் பலதிறப்பட்டு மலிந்து கிடக்கின்றன. நூல்முழுதும் பார்க்கப்புகுதல் மனற்

சோற்றிற் கல்லாராய்தலொக்கும். இம்முதல் வகுப்புப புத்தகத்தை நமது லாங்குமன்ஸ் சங்கத்தார் தாம் அச்சிடுதற்கு முன்னர் தக்க தமிழ்ப்பண்டிதர்களிடங் காட்டித் திருத்திக்கொண்டிருந்தால் இது மிக்க நலமுடைத்தா யிருந்திருக்கும். இனியேனும் மேல்தாம் அச்சிடப்போகும் புத்தகங்களைத் தக்காரிடங் காட்டித் திருத்தி •யச்சிடுவார்களாக. இனி இத்தகைய சிறு நூல்களைப் பற்றி யாம் அதிகமாக எடுத்துரைப்பது எமது வழக்கத்தொடு மாறுபடுமேனும், நமது லாங்குமன்ஸ் சங்கத்தார் விஷயமாகவே இத்துணையும் எழுதினு மென்பதுணர்க.

பத்திராதிபர்.

பர்த்ருஹரி.

---

7. பரோபகாரநெறி.

காருங் கதிவரனுங் கனிமதியுங் காறுறு
மாருங் கனிமரனு மாவுமிவை - நேராவர்
தாய்பிதாவைப் போலநலந் தாம்புரிவ ரீசறிஞ
ராய்பரோப காரநெறி யாம்.

கமுகுகதலி மாபலா விளாமுதலிய தருக்கள்பிறர் கொள்ளும்பொருட்டுச் சுவையுள்ளகனிச் சுமையைச் சுமந்து தாழ்கின்றன. புயலினம் புத்தமுதங்கொண்டு பூவுலகிற் பொழியுமாறு பல்லிடமும் போய்ப் பரவுகின்றன. இவ்வாறே, மேலோரும் எல்லா நலனும் நிரம்பப்பெற்றும் கடுமை முதலாய தீக்குணமிலராய் யாவர்க்கும் எய்தற்கெளிய ராதலன்றிப் பிறரிடத்துத்தாமே சென்று உதவுகின்றனர். அவ்வாறு அவர் செய்வது கைம்மாறு கருதியன்று. கை, புகழ்கருதியோ நாவினுக்கு இனிய உணவளிப்பது? அன்றியும், மெய்யின்மீது சாக்கற்கு வரும் கோலினடியைக் கைசென்று தாங்குமாறு அவர், தாம் வருந்தியும் பிறர்க்கு வரும் இடுக்கண் ஒழிப்பர். இம்மட்டோ ? தமக்குத் தீங்கிழைப்பவருக்கும் நன்மையே புரிவர். மாந்தர் தன்னை வெட்டி வீழ்த்துந் தனையும் மரம் குளிர்நிழலைக்கொடுத் துதவுகின்றதன்றே? மரங்கள் பழுப்பதும், நதிகள் பிரவகிப்பதும், பசுக்கள் திரிவதும் பரோபகாரத்தின்பொருட்டே யாதல்போல நமக்குச் சரீரமும் பரோபகாரார்த்தமே யளிக்கப்பட்டுளது. அறிவும், ஜீவகாருணியமுமுடைய மேலோரது செவி நல்லநூற்பொருட் கேள்வியினாலும், கைஈகையினாலும் விளங்குமேயன்றிக் குண்டலத்தானு கங்கணத்தானும் பொலிவனவல்ல. அங்ஙனமே அன்னோர் தேகமும் பரோபகாரத்தினால் ஒளிபெறுமே யன்றிச் சந்தனம்

புழுகு கஸ்தூரி கர்ப்பூரம் சவ்வாது குங்குமம் ஆகிய இவற்றின் பூச்சினுல் ஒளிபெறுவாம். கதிரும் மதியும் கமலத்தையும் குமுதத்தையும் மலரச்செய்தல் கைம்மாறு கருதியன்றே. அதுபோல உயர்ந்தோர் பிறர்க்குதவுதல் அவரிடம் பயன் கருதியன்று. பரோபகாரமே உத்தமர்க் கியற்கை. அவர் சுய காரியதுரந்தாராயிரார். தமது காரியத்தைவிட்டுப் பிறர்காரியம் நாடிப் பயன் படுத்துவோரே உத்தமர். தமது வேலைக்கு ஊனமில்லாமற் பிறர் வேலையில் முயல்பவர் மத்திமராவர். தந்நலத்தின் பொருட்டுப் பிறர் நலத்தைக் கெடுப்பவர் அதமராவர். இவர் பிறப்பால் மானிடராயினும் செய்தொழிலில் அரக்கராவர். இவரினும் தாழ்ந்தோராய், யாது பயனுமின்றி அன்னியருடைய உடைமைக்கு அழிவுசெய்து அல்லலிழைப்போராகிய அதமாதமரைப்பற்றி யாது சொல்லலாம்? உத்தம குணமுடையோர் தம்மைச்சேர்ந்த நட்பாளரது மனம் பாவத்தொழிலில் இழியும்பொழுது அதனையடக்கி அத்தீச்செயலினின்றும் திருப்புவர். திருப்புதலல்லாமலும் நற்செயலை நாடிச் செய்யத் தூண்டுவர். மித்திரனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைப் பலரும் அறியப்பரிந்து பரக்கப்பேசுவர். அவனுக்கு வறுமை முதலிய கேடுவந்தவிடத்து அற்றகுளத்தி லறுநீர்ப் பறவைபோலத் தீர்வாரல்லர். வற்றியகுளத்திலும் ஒட்டிய ஆம்பலும் கொட்டியும்போல உடனுறைந்து நலம்புரிய நாடுவரேயன்றிக் கெடுமிடத்துக் கைவிடார்.

'உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதே'

இவரதியற்கை. நண்பன் கருத்துவந்த பொருளைக் குறிப்பாலறிந்து கொடுத்து அவனை மகிழுறுத்துவர். இப்பெருங்குண முடையாரையே துணைக்கொள்ளல் வேண்டும். பரோபகாரமே அணிகலனுக் கொண்ட அறிவாளர் தம் உடலையும் பொருள்செய்யார். அசேதனமான பாலுமன்றோ தன்னோடளாய நீரினுக்குத் தனது சுவை முதலிய நீர்மையை யளிக்கின்றது? அந்நீரும் தனது நண்பன் தீயினல் வெப்புறுதற்காற்றாது அக்னிப் பிரவேசம் செய்கின்றது. அதுகண்ட பாலும் தோழனையிழந்த துயராற் சுடு நெருப்பில் துள்ளிக் குதிக்கின்றது. அங்ஙனமே, மேலோர் பிறர்க்குதவி புரிதலின் கண்ணே சிபிச்சக்கரவர்த்தியும் சந்திரனும் போலத் தமது உடலையும் வழங்குகின்றனர்.

மற்றும் அம்மேலோர் மெய்வருந்திப் பன்முயற்சிகள் செய்து பொருளினை ஈட்டுதல், தாமே யுண்டுடுத்துக் களித்து வாழ்தற் பொருட்டும், பல மலர்களினும் பறந்துசென்று ஆங்காங்குள்ள தேனைக்கொணர்ந்து கூடுகட்டிச் சேமித்துவைக்கும் தேனீயானது இறுதியில் அதனைப் பிறர் கொள்ளத் தான் துய்க்காது இழத்தல்போல, கள்வர் முதலோர் கவர்ந்துபோகத் தாம் அப்பொருளை வைத்து இறுதியில் இழத்தற் பொருட்டுமன்றி, பிறர் திறத்துப் பயன்படுத்தற் பொருட்டேயாம். இன்னும் மேன்மக்கள் செல்வமுடைய

ராதல் ஊர்நடுவிற் பயன் மரம்பழுத்ததனையும், ஊருணிநீர் நிறைந்ததனையும் ஒக்கும். "ஆற்றுப்பெருக்கற்று அடிசுடும் அந்நாளும் அவ்வாறு ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகினை" ஊட்டல்போல, பொருள் வருவாயின்றிப் பெரிதும் வறுமையுற்று வருந்தற்குரிய காலத்தும் மேன்மக்கள் பிறர்க்குபகரித்தலிற் பின்னிடார்; சோணாட்டிலுள்ள **இளையான்குடி** யென்னும் ஊரின்கண் **மாற** னென்னும் பேருடைய மகானொருவர் சிவபத்திச் செல்வராய் தமது இல் வாழ்க்கைத் துணையான மனைவியோடும் இல்லறம் நடாத்திவருபவர் அன்ன தானஞ்செய்து அடியாரைப் பூசித்தலில் தமது பொருண்முழுவதையும் செலவிட்டுவறியராகியும் இல்லந்தோறும் சென்றிரந்து பெற்றபொருளினை க்கொண்டு பெரியாரை உபசரித்து வந்தனர். இங்ஙனம் நிகழ்த்தாநிற்க, ஒரு நாள் இரந்தவிடத்தும் ஏதும்பெறுமையால், 'இந்நாள் அடியாரைப் பூசிக்கப்பெற்றிலோமே!' யென்றிரங்கி மெலிந்து இல்லத்திருப்ப, அன்றி ரவில் இறைவனே அவரது பத்தியின் மிகுதியைப் பார்த்தற்பொருட்டு ஒரு விருத்தவடிவங்கொண்டு மழையானனைந்து குளிரால் நடுங்கி அவருடைய இல்லத்தை யடைந்தபோது அம்மாறர் பெருமகிழ்ச்சியோடு அப்பெரி யாரையேற்று உபசரித்து உணவளித்தலும்மானுடவுருக்கொடு வந்த அப் பெருமான் தமது திவ்ய ரூபத்தைக்காட்டி அவர்க்குத் தமது பதத்தை யளித்தனன் என்னும் சரிதமும் வழங்குகின்றதன்றோ? இவ்**விளையான்கு டிமாறநாயனாரது** சரிதத்தால் மேலோர் தாம் வறுமையாற்றளர்ந்த கால த்தும் பிறர்க்குபகரித்தலினீங்கார் என்பது பெறப்படுமாறு காண்க.

"இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்"

என்ற திருக்குறளின் பொருளை ஈண்டுக்காண்க.

அகிலலோகங்களையும் அகட்டிடை அடக்கி அளித்தருளும் அச்சுதனை யும், அரக்கர் குலங்களையும், அடைக்கலம்புக்க மைந்நாகத்தையும், வட வானலத்தையும் ஆழியானது தன்னுள் அடக்கித் தாங்குகின்றதன்றோ? பல பன்னுவதேன்? கேசவன் ஆமையாகி அனைத்துலகங்களையும் அடியி னின்று சுமப்பதும், துருவன் எல்லாவற்றினுக்கும் மேனின்று ஒளிமண்ட லங்கள் யாவையும் நிலைநிற்கச் செய்வதும் பரோபகாரமே யன்றோ? இங்ஙனமன்றிப் பிறர் நலத்திற் பயன்படாத உயிர்கள் இப்பிரமாண்டமா கிய கனியிற்றோன்றி அழியும் கொதுகேபோலப் பிறவிப்பயனற்றனவே யாம்.

பிறர்மாட்டு உதவிசெய்தற்கு மனமுதலிய கருவிகள் நன்னிலைக்கண் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அனதுபற்றி ஆசாபாசத்துட் கட்டுண்டு அல் லற்படுமாதலின் பல்பொருள் வெஃகும் பற்றறுக்கவேண்டும். மட்கலவியா பாரியொருவன் தன் வர்த்தகத்தால் வரும் ஊதியத்தைக் கணக்கிட்டுப்

பெருக்கிப் பெருஞ்செல்வமடைக்தவனாக வீணான மனோராஜ்யஞ்செய்து தன் னில்வாழ்க்கையில் மனைவியை உதைப்பதாக எண்ணி மட்கலங்களை யுதைத்து முதலிழந்ததுபோல, தான் மேற்கொண்ட காரியம் வெகுளியின் கொடுமையால் ஊறுபடுமாதலின் பொறையுடைமையைப் போற்றி யொழுகல்வேண்டும். விவேகமின்மை யடியாக ஒருவன் தீச்செயல்களிழைத்துத் தீமை நுகர்கின்றானாதலால் அன்னான் கல்விமுதலியவற்றால் உளதாம் செருக்கடங்கல் வேண்டும். இருளுலகஞ் சேர்க்கைக்கு ஏதுவாதலின் மறத்தினிடத்து மனத்தைச் செலுத்தாது, அதனை அறனிடத்தே அமைத்தல் வேண்டும். பொய்த்தலிற் பெரிய தொருபாவமிலதாகலின் மெய்ம்மையை நாடியுரைத்தல்வேண்டும். அறிவினரோடு பழகாவிடின் புத்திவளர்ந்து செப்பமுறாதாகலின், யாவன் பலநாடுகளிற் சென்றுலாவுகிறான், யாவன் புலவரைப்போற்றி வழிபடுகின்றான், அன்னானது புத்தி நீர்மிசைப்பட்ட நெய்த்துளியே போலப் பலவிடயங்களிலும் பரவுகின்றது என்னும் உண்மையை அறிந்து அறிஞரை அடுத்து உறைதல்வேண்டும். இழிந்தோரை உயர்த்தியும் உயர்ந்தோரை இழித்தும் ஒழுகுபவன் பெரியதொரு வசையெய்தி அறம்பொருள்கள் அழியப்பெறுகின்றான். ஆதலின், சான்றோரைச் சம்மானித்தல்வேண்டும், சோர்வுபார்த்துக் கேடிழைப்பராதலின் பகைவரையும் உறவுகொள்ளல்வேண்டும். குருவினிடத்து வணக்கமில்லாவிடின், அது பலரும் இகழ்தற்கு ஏதுவாதலின் அவர் மாட்டு எக்காலும் எப்பாலும் வணக்கமுடையராய் ஒழுகல்வேண்டும்.

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" எனவும்,

"இந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக"

எனவும் கூறியவாறு புகழின்றிப் பிறந்தும் பயனில்லை யாதலின் பிறவிப்பயனாசப் புகழைத்தேடல்வேண்டும். இரங்காதவழி அகத்தூய்மையும் புருஷார்த்தலாபமும் இலவாமாதலின் இடர்ப்பட்டார் மாட்டு அருளுடையராதல்வேண்டும். நல்லோர் அமுதொக்கும் அறச்செயலுடையராய், பிறரிடத்துள்ள நற்குணம் அணுவளவினதாயினும் அதனை மலையென உயர்த்தி மனமகிழ்ச்சியோடு தம்முடைய அளவிறந்த உதவிகளால் உலகத்தை இன்புறுத்துகின்றனர். இதனை இனி வரும் சிறுகதையால் அறியலாகும்.

ஒருகால், திருமாமகளருளாற் பெற்ற மலர்மாலையை ஒரு தெய்வமகள் துருவாசமுனிவருக்களிக்க அவர் அத்தெரியலை, அக்காலை நகர்வலம் வாராநின்ற சுரபதிக்களித்தனர். அத்தேவர்கோனும் அத்தெய்வமருமலர்மாலையைத் தானூராநின்ற ஐராவதத்தின் மத்தகத்தின்மீது அணிந்தனன். அக்களிற்றரசு அதனை யெடுத்துக் கீழெறிந்து காலாற்றுவைத்திடலும், அது

கண்டு கோபமுனி மிகவெகுண்டு 'இச்செய்கை அவ்விந்திரனது செல்வச் செருக்கானன்றோ ஆயது' என்று தீவிழித்து அச்சுரபதியை 'நின்செல்வ முற்றும் கடலினுட் புக்கொளிக்க' எனச்சபிக்கவே, அவனுடைய செல்வ மெல்லாம் ஆழியுள் வீழ்ந்து மறைந்தன. பின்னர், வறியனான இந்திரன் பிரமனை முன்னிட்டுக்கொண்டு சகல தேவரோடும் திருமாலையடைந்து வேண்டினவளவில் அவ்வருட்பரமன் இந்திரனிழந்த செல்வங்களைக் கடலைக் கடைந்து மீண்டுங் கொள்ளுமாறு அவர்க்குக் கட்டளையிட்டருள, அஃதறிந்த வானவரனைவரும் தத்தமாயுதங்களோடு ஆழிகடையச் செல்லவே திருமால் அவரை நோக்கி அவர்தம் படைக்கலங்களைப் புறத்தில்வைத்துவிட்டுக் கடையுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தருளினன். அவர் அவ்வண்ணமே ததீசிமுனிவரை யடைந்து தம் ஏதிகளைப் பாதுகாத்துப் பின்பு தமக்கீந்தருளும்படி அத்தவ முனிவரை வேண்ட, அவரும் அவற்றை விழுங்கிவிட்டுத் தவத்திலமர்ந்தனர்.

இப்பால், விண்ணவர் பரமன்திருவருளால் மந்தரத்தை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிச் சந்திரனைத் தூணாக்கி ஆழியைக்கடைந்து அமுதத்தை யும், முன்பு அதனுளாழ்ந்து மறைந்தபொருளனைத்தையும் அடைந்து வாழ் கையில் அசுரரோடு போர்செய்ய நேர்ந்தபோது ஆயுதம் வேண்டி, அருந் தவம் புரியும் ததீசிமுனிவரை யடைந்து தம்குறை நிகழ்த்திவேண்டலும்,

"மெய்ப்பயன் கொண்டார்
சுளிபார் சுமைபோடு தற்கு"

என்றவண்ணம் பிறர்க் குதவிபுரிதலே பேறெனக்கொண்டு அப்பெருந் தவ முனிவரர் தம் பின்புறத்தெலும்பைக் கொண்டு வயிரப்படையாக்கி, பொருந்தாரைப் பொருதுவெற்றி கொள்ளுமாறு விளம்பித் தம துடற் சுமை பொழித்து உயர்பதமுற்றனர். பின்னர், வேண்டாரைப்பொருது வீழ்த்தி வெற்றிகொள்ளவேண்டிய விண்ணவ ரனைவரும் அவ்வாறே அம்முற்றத் துறந்த முனிவரது முதுகெலும்பை எடுத்துப் படைக்கலமாக்கிப் பகைவ ரைப் பொருது வெற்றிபெற்றனர். ஆகவே, பரோபகாரமே சீரிய பேரறம் என விளங்குதலறிக. இப்பரோபகாரப் பெருங்குணம் ஆறறிவுடைய மக்க ளிடத்தே யன்றிப் பிறபொருள்களிடத்தும் உள்ளதுவென்பதைப் பசு, நதி முதலியவற்றின் செயலினாலும், தன்னை எய்தற்கெய்தி அம்புகோத்த வேட னுக்குத் தன்னுடலையீந்த புறவின் செயலினாலும் நன்கறியலாகும்.

---

* அவர் விழுங்கிய ஆயுதம் யாவும் முதுகெலும்பாய் அமைந்திருந்தன என்பதறிக.

8.—தைரிய நெறி.

வெங்கனலுந் தண்புனலாம் வேலையிடந் தெள்ளமுதாஞ்
சிங்கமுமோர் நல்ல சிறுமானாந் - தங்கருமத்
தூக்கமுடை யாருக்கவ் வூக்கமே நன்மையெலா
மாக்குமிது தைர்யநெறி யாம்.

தேவர் பாற்கடலை அமுதமெழக் கடைந்த காலத்து, அவ்வாழியிற்றோன்றிய ஐராவதம் கற்பகம் மணிமுதலிய பொருள்களால் திருப்தியடைந்துவிடாமலும், ஆலாலம் வடவைத்தீ ஆகிய இவற்றைக்கண்டு அஞ்சிக்கை சோரவிடாமலும் தாம் அடையக்கருதிய அமுதெழுங்காறும் மனவெழுச்சியோடு முயன்றனராதலின் ஊக்கமுடையார் தாமெடுத்தகருமங்கட்கு இடையூறுகள் அடுத்துவரினும் இடையறாது முயன்று அவற்றை முடித்தேவிடுவர். அதமர் இடையூற்றுக்கு அஞ்சி ஒருதொழிலையும் செய்யமுயலார். மத்திமர் தொழிலைத் தொடங்கி, இடையூறு வருங்கால் அதனைவிலக்க வகையறியாது எடுத்த காரியத்தை விடுத்து வருந்துவர். உத்தமரோ, தமது கருமத்துக்கு இடையூறுகள் பலவாய் வரினும் அவற்றை அஞ்சிச் சிறிதும் மனந்தளராமல் முயன்று கருதிய பொருளைப்பெறுவர். அன்றியும் கருமமே கண்ணாயினாராகிய ஊக்கமுடைய உத்தமர் மெய்வருத்தம் பாராமலும், பசி நோக்காமலும், கண்டுஞ்சாமலும், எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளாமலும், அவமதிப்புங் கொள்ளாமலும், பாரிற் படுக்கநேரினும் பஞ்சணையிற்றுயிலநேரினும், அடைகாய் நுகரவரினும் அறுசுவையுண்டியே உண்ணக்கிடைப்பினும், கந்தையுடுப்பினும் கனகாம்பரந்தரிப்பினும், வெறுப்பு விருப்புக்கொள்ளாது மனத்தைச் சமநிலைப் படுத்தித் தம்முயர்சி கைகூடுந்தனையும், இன்பத் துன்பங்களை இலக்ஷியஞ் செய்யார். இன்னும் நன்முயற்சிக்கண் ஊக்கமுடைய உத்தமர் தம்மை 'ஒருவர் முன்புகழினும் இருவர் பின்பிகழினும்' 'மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர்வந் துற்றாலும்' மரணம் இன்றுவரினும் நின்றுவரினும் நன்னெறியினின்று ஒருகாலும் விலகார். தீராது மனம்மாதராது விழிநோக்கென்னும் வாளினாற் பிளவுறாது. அவர்மனம் சினமென்னுஞ் சுடு நெருப்பால் தீக்கப்படுவதில்லை. பொருளின்பங்களிற் பற்றென்னும் வன்கயிறு அவர்மனத்தைப் பிணித்தலில்லை. இத்தன்மையோர் தமது ஊக்கத்தினால் எல்லாவுலகையும் தம்வயமாக்குகின்றனர். எரிதழலைத் தலைகீழாகப் பிடிப்பினும் அதன்சுவாலை கீழாகுமோ? அவ்வாறே, ஊக்கமுடைய மேலோர் கீழ்மக்களாற் சிறுமையுறினும் அவரது தைரியகுணத்தைச் சிறுமைப்படுத்த வொண்ணாது. நற்செயல்களில் ஊக்கத்தைக் கைசோரவிடுதலினும், உயர்வரையின் உச்சியினின்று கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த படுகுழியில் விழுந்து உறுப்புக்கள் நொறுங்கி அழியப்பெறுதலும், தீவிடமுடைய கொடிய பாம்பின்பற்களிற் கைவைத்தலும், கொதித்தெரியும் தீக்குழியிற் குதித்திறத்தலுமே மேலாகும்.

தைரிய மென்னும் சற்குண முடையார்க்குக் கனலும் புனலாகும். பெருங்கடலும் சிறுகுட்டமாகும். மேருவும் பரலாகும். சிங்கமுஞ் சிறு மானாகும். நல்லபாம்பும் மெல்லிய மாலையாகும். நஞ்சமும் நல்லமுதமாகும். எனவே, துன்பந்தருஞ் செயல்களும் மனந்தளராத மேன்மக்கட்கு இன்பந் தருவனவேயாகும். அன்றியும் அவர்கள், மரம் வெட்டுண்டு குறையினும், சந்திரன்தேய்ந்து குறையினும், அழிவுறாது வளர்வதேபோல, தமக்கேனும் தம் மினத்தார்க்கேனும் துயர்வரினும் அதனால் ஊக்கங்கெட்டு உலைவுறார்.

மிக்க நீரைக் கொள்ளமாட்டாத ஏரியின் கீழுள்ளபயிர் அவ்வேரியில் நீருள்ளளவும் செழித்திருந்து அந்நீர் குறைந்துவறண்டால் தானும்தளர்ந்து வாடி வருந்தல்போல, யாதும் முயற்சி செய்யாது, சிறிது பொருள்வருவாயுடைய சுற்றத்தாரையடுத்து அவர் கொடுக்கத்தின்று வாணாள் கழிக்கும் வீணரான சோம்பர் அச்சுற்றத்தாரிடத்துப் பொருள் இருக்குமளவும் சுகித்திருந்து அவர் செல்வங்குறைந்து வறுமையுற்றால் தாமும் வறுமையாலடர்ப்புண்டு வருந்துவர். ஊக்கமுடைய மேலோரோ, வாளின்மேல் நின்றாடுவோர் கண்ணை அதன்மேலே செலுத்தி ஆட்டந்தவறாமலும் அபாயம் வாராமலும் தமது ஆட்டத்தை யாரும் வியப்ப முடித்தல்போல, தாங்கொண்ட கருமத்தின் கண்ணே ஊன்றிநின்று காரியத்தை முடித்துப் பயனடைகின்றனர். அன்றியும், காற்றினால் அசைந்தாடும் சிறியகொம்பும் வளர்ந்து முதிர்ந்து காழ்கொண்டால் அதுவே களிறுகட்டற்குரிய கந்தாதல்போல, ஒருவன் இடைவிடாது முயன்று வருவானாயின் அவனே பிறரை மேற்கொள்ளத்தக்க வன்மையுடையனாவான். ஆதலின் மேலான காரியத்தையே இடையீடின்றி முயன்றுசெய்து முடித்தல்வேண்டும். அற்பகாரியத்தைச் சிறுவர் செய்து அவ்வளவில் திருப்தியடைவர். எலியின் சேரங்கை சிறிது தானியத்தினால் நிறையும். அங்ஙனமின்றி அரிய பெரியகாரியத்தையே முயன்று முடித்தல் ஆண்மைக்கு அழகாம். அஃது ஒருகாற் கைகூடாவிடினும் அதனாற் புகழேயன்றி இகழ்வில்லை. குறுநரியின்மீது குறிவைத்தெய்து அதனை வீழ்த்துதலினும், கோளரியின்மீது ஏவியவாளி பிழைப்பினும் அதனால் இழுக்கில்லை. ஒருவருக்கு நல்லகுலமும் தீயகுலமும் அவரது முயற்சியாலாவனவன்றி இயற்கையாலாவனவல்ல. குலனேயுமன்றி, பொருளும் புகழும் தவமுமெல்லாம் ஊக்கமுடையாரது முயற்சியினாலேயாகும்.

அறிவுடையார் தாம் எடுத்தகாரியம் முடிவுறுமளவும் அதனை முடித்தலின்கண் தமக்குள்ள மனோபலத்தைப் பிறரறியவிடார். பிறரது மனவலியை அவரது உறுப்புக்கள் இருக்கும் தன்மையால் அறியவல்லராவார். எல்லாம் வல்லனான திருமாலும் மாவலிபால் மண்கொண்ட காலையில் தன் முயற்சி பிறரறியாதவாறு உருக்கரந்து சென்றான். ஆகையினால், உலகமெல்லாம் முயற்சிக்கண் ஊக்கமுடைய பெரியாரது குறிப்பின் கீழ்ப்பட்டன

வாகும். இத்தகைய பெருமை அன்னார்க்கு அவர்தம் முயற்சியினானே எய்து கின்றது. அஃதில்லான் மடிமையினாற் சிறுமை யெய்துகின்றான்.

'பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்
கருமமே கட்டளைக்கல்'

என்றதூஉங்காண்க. மேற்குலத்திற் பிறந்தும் முயற்சியின்றிச் சோம பித்திரியுமவன் கரும்பிற் பிறந்தும் அதன் நுனிப்பூங்கொழுந்து பயன்படாத வாறுபோலப் பயன்பெறாது சிறுமையடைவான். சேற்றிற் றோன்றினும் தாமரை சிறப்புறுதல்போலக் கீழ்க்குலத்துத் தோன்றினும் ஊக்கமுடை யார் பெருமை யடைகின்றனர்.

மற்றும், ஊக்கம்நிலை நிற்ப தொன்றாதலின் அவ் வூக்கமுடைமையே செல்வமுடைமையாம். ஏனைப்பொருள் ஊக்கம்போல நிலைநிற்ப தொன்றல் லாமையின் அதனையுடைமை செல்வமுடைமை யாகாதென்க. இப்பெருங் குணமாகிய ஊக்கத்தையுடையார் கைப்பொருளை இழப்பரேனும் அவ்விழ வை இழவென்று கருதி இன்னலுறார். தளராத மனவெழுச்சி யுடையான் மாட்டுச் செல்வம் தானே வழிதேடிச் செல்லும். நீர்ப்பூக்களின் தாள்கள் அந்நீரினளவின வாதல்போல ஒருவரது பெருமையும் வினைசெயலின்கண் அவர்க்குளதாய ஊக்கத்தி னளவினதேயாம். இத்தளராதவூக்கமுடையார், தமது முயற்சிக்கும் அம்முயற்சியால் தாம் அடையக்கருதும் உயர்ச்சிக்கும் இடையூறுகளால் அழிவுவந்தவிடத்தும், கணையினாற் புண்பட்டாலும் களிறு சிறிதும் கலக்கமுறாது தனது பெருமையையே காட்டுதல்போல, சிறுமை யுற்றுச் சிதையாமல் தமது பெருங்குணத்தையே நிலைநாட்டுவர். மனவெ ழுச்சி யென்னும் இப்பெரிய குணம் ஒருவருக் கில்லையாயின், முயற்சியின்மை யும், அஃதின்மையாற் பொருளின்மையும், அஃதில்லையாகவே கொடையும் அக்கொடையினால்வரும் மகிழ்ச்சியும் இலவாம். ஒருவர்க்குத் தம்பகைவரி னும் மிக்க மெய்வன்மையும் படைவன்மையும் உள்ளன வெனினும் ஊக்க மொன்றிலராயின் அவ்வூக்கத்தையுடைய ஒன்னலரையஞ்சி இன்னலுறுவர்.

* "டரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை
வெரூஉம் புலிதாக் குறின்."

கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியர்.

(இன்னும் வரும்.)

வாழ்க்கைப்பயன்.

I. பெருவழக்கு.

நாம் வாழ்நாட்களின் மிகவும் முக்கியமாகக் கற்கவேண்டிய விஷயம் எவ்வாறுவாழ்வ தென்பதே. மனிதர் உயிரோ டிருப்பதற்குக் கவலைப்

படுமளவு வேறென்றுக்குங் கவலைப்படுகின்றிலர். அங்ஙனமாகவும் அது நன்றுயிருப்பதற்குத் தாம் முயலாதிருக்குமளவு வேறென்றிலு மிருக்கின்றுரல்லர்.

இஃதெளிய காரியமன்று. தமது வைத்தியப் பழமொழிகளினாரம்பத்தில் **இப்பாக்ரடிஸ்** என்பவர் "நமது வாழ்நாட்களோ சில, கலைகளோ நெடிய, பருவமோ வோடுகின்றது, ஆராய்ச்சி யெவ்வாறு முடியுமோ? முடிவுரையோ அரிதாம்" என்று கூறினர்.

"கல்வி கரையில் கற்பவர் நாட்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல - தெள்ளிதி
னாராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து" என்றார் **நாலடியாரினும்.**

இன்பமும் வாழ்க்கையின்கண் வென்றியு நம்மைச்சார்ந்தனவே யன்றி நம்மைச்சுற்றிய நிலைமைகளைச் சார்ந்தனவல்ல. "பிறராலழிபவர் தொகையினுந் தாமே யழிபவர் தொகை மிக வதிகம்; புயற்காற்றுக்களினாலாதல் நிலநடுக்கங்களினாலாத லழிந்த வீடுகளினும் நகரங்களினும் மனிதர் கைகளாலழிந்தன மிகவதிகம்". அழிவிருவகைத்து: ஒன்றுகாலத்தின் செயல், மற்றையது மனிதரது. அழிவனைத்தினு மக்களழிவே மிகத்துன்பம் விளைப்பது. **செனிகா** என்பவர் கூறுமாறு மக்கட்குக் கொடும்பகை யவர்தம் மனமே. **லாப்நுவர்** என்பவர் "பிறரைத் துயருறுத்துவதிற் பலர் தமது காலத்தைப் பெரிதுங் கழிக்கின்றார்கள்" என்று கூறுகின்றார். மக்கள் தம்மை மிகவு நன்றுய் விரும்புகிறார்களே யன்றிக் கூர்ந்த வறிவுடன் விரும்புகின்றார்களல்லர்.

சிலவேளைகளில் யான் எவற்றினுநலங்காண்பவனுகக் குறைகூறப்படுகின்றேன். ஆனல் யான் வாழ்க்கையின் இடர்ப்பாடுகளையுந் துயரங்களையும் எப்பொழுது மறியாமலாவது மறுத்தாவதிருக்கவில்லை. மனிதர் சந்தோஷமா யிருக்கலாம்; அற்றன்றேற் சாதாரணமாய்க் குற்றம் அவரதே; நம்முட்பலர் தாம் நுகருமின்பத்தினும் மிக்க வின்பத்தை நுகராது விடுக்கின்றார்கள் என்று மட்டுங் கூறியிருக்கின்றேனே யன்றி அவர்கள் சுகமாயிருக்கிறார்களென்று எப்பொழுதுங் கூறினேனலேன். இஃதுயிர்வாழ்க்கையை யின்னுமதிகத் துன்பகரமாக்குகின்றது. ஏனெனில்

'அஃதற்றுகலாம்' என்னுஞ் சொற்களே
பேசுறு மல்ல தெழுதுறுஞ் சொற்க
ளெவற்றினு மிகவு மின்னாதனவாம்.

நன்மை தவருகப் பொருத்தப்பட்டாலும் வரம்புகடந்து சென்றுலுந் தீமையேயாம். ஓர் இயந்திரத்தி லொருசக்கிர மல்லது ஒரு பல்லேனுந் தன்னிலையைவிட்டுத் தவறியிருந்தால் அவ்வியந்தரம் முழுவதையும் பயனிலதாக்கிவிடும். உலகப்படைப்பி னொழுங்கொடு நாம் முரணுவோமாயின் அதற்கேற்ற

வாறே துன்பப்படுதலை யெதிர் பார்க்கவும் வேண்டும். மிதமிஞ்சிய வீரம் கடாத்தன்மையும் அத்தகைய நேசஞ் சோர்வும், அத்தகைய காசமூத்தம் பொருளாசையுமாக முடிகின்றன. ஒருவனுக்குப் பால் மற்றவனுக்குப் பாஷாண மென்னும் பழமொழியுமுண்டு. இதுகாறுமெவரு மியற்கை யொழுங்குகளின் மாறுபாடு ஒன்றேனும் மிக்க நன்மை பயத்தற்பாற்றென்று காட்டும் வன்மை பெற்றிலர். ஒருமனிதன் விழுந்து காலொடிந்தது பற்றிப் பூமையக் கவர்ச்சிமுறையை மாற்றுதல் உள்ள நிலையை யுயர்த்தாது.'

பாரஸிகர் நன்மைக்கடவுளை யின்பம்விளைப்பவ னென்றுந் தீமைப் பேயைத் துன்பம்விளைப்ப தென்றுங் கருதியிருந்தார். உண்மையாய் நமக்கு உயிர் வாழ்க்கையிற் றுன்பங்களுண்டாதல் நாம் பிழை யென்றுணர்ந்தன வற்றைச் செய்தலாகிய அறிபிழைகளினாலேயே; அன்றியும் நம் அறியாப் பிழைகளினாற் சில வேளைகளில் ஏறக்குறைய அதேயளவு வாழ்க்கைத் துன்பங்கள் விளையலாம்.

முதல்வகையாகிய அறிபிழைகளைப் பற்றி நாம் நமக்கு என்றுந் தவரு வழி காட்டி யொன்றை நாட்டியிருக்கின்றோம். யாம் பிழைசெய்வதெல்லாந் திறந்த கண்களோடே; ஏனெனில் நாம் வேண்டுமென்று முடிவாலன்றிக் கண்கள் திறந்திராவிடிற் புத்தியில்லாம லொருகாரியஞ் செய்தபோதிலும் அது பாவமன்று.

பின்வகைய அறியாப் பிழைகளைப் பற்றி நமது பகுத்தறிவின் மேலும் நமது பெற்றோர் மூத்தோர் நேசராகிய இவர்களது பகுத்தறிவின் மேலும் நமது கல்வியின் மேலும் நம்மேலும் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டும். மெய்யாகவே நமது கல்வி நமக்கோ ரவயவமாம். நம்மனைவர்க்கும் நாம் அறிவு கொளுத்திக் கற்பிக்கவேண்டிய மாணாக்கனொருவ னெவ்விதத்திலேனு முளன்.

பிறரிடத்திலிருந்து நாங் கற்றுக்கொள்ளுங் கல்வியானது நமக்கவயவமாதலினும் மிகச்சிறந்த அவயவமாகின்றது நாம் பிறர்க்குக் கலைபயிற்றுதல்.

" ஆசானுரைத்த தமைவரக் கொளினுங்
காற்கூ றல்லது பற்றல னாகும்."
" அவ்வினை யாளரொடு பயில்வகை யொருகாற்
செவ்விதி னுரைப்ப வவ்விரு காலு

மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்" என்றார் நன்னூலுடையாரும்.

பாடசாலையை விட்ட போழ்திலேயே படிப்பு முடிகின்றிலது. அஃதுண்மையில் அப்பொழுதுதான் ஒருவாறு தொடங்குகின்றது. அது வாழ்நாள் முழுவதும் நடக்கின்றது. **செனிகா** என்பவர் "மனிதர் தாம் உடல் விருத்தி செய்யுமளவு உளவிருத்திசெய்தும் இன்பத்திற்கு முயலுமளவு

அறத்திற்கு முயன்றும் வருவாரேல் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!'' என்று கூறினர்.

உண்மையிற் சில குலத்தார் விதிவாதிகளே. அவர் கருத்தில் ஒவ்வொன்றும் முன்னரே விதிக்கப்பட்டுளது. மக்கள் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் நிகழவேண்டியது நிகழ்ந்தேதீரும். மனிதனை அவர்கள் ஒருயர்ந்த பேராற்றலுடைய பொருளின் விளையாட்டினிமித்த முண்டாகிய தானே யியங்கும் ஒரு கருவியாக மதிக்கின்றார்கள். பிறகு ஆலோசிக்கவேண்டிய முதல் விஷயம் **வாழ்க்கைநூல்** என்று ஒன்றுண்டோ இல்லையோ என்பதே. காலமென்னுங் கடலில் நம் வாழ்க்கை மரக்கலத்தைச் செலுத்தக் கூடுமா? அல்லது நாம் மிதந்துகொண்டே யிருக்கும்படி விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றோமா? இதற்கு மறுமொழி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியே. மனிதன் மனிதனே; தன் விதிக்குந்தலைவன்

"ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்'' என்றார் தெய்வப் புலமைத் **திருவள்ளுவனாரும்.**

அற்றன்றேற் குற்றமவனதே. "நீ இருக்கவேண்டு மென்று விரும்புகின்றபடியே இருக்கின்றாய்; ஏனெனில் அன்போடும் உண்மையான எண்ணத்தோடும் நாம் விரும்புவனவெல்லாம் அவ்வாறே ஆகத்தக்கவண்ணம் நமது சித்தத்தின் வன்மை கடவுட்டன்மை பெற்றிருக்கின்றது''

நமது விதியை நாம் அடக்கியாளும் வன்மை நமக்கு உண்டெனில் எப்படி யிருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோ மென்றும் வாழ்க்கையென்னும் செழித்த நிலத்தை நாம் எவ்வாறு மிகுதியும் பயன்படுத்தலாமென்றும் நாம் நம்மையே வினவிக்கொள்ளுதல் மிகவு மின்றியமையாததாகின்றது.

நமது கருத்து நம்மை நம்மாலியன்ற வளவு மிகவும் பயன்படத்தக்கவர்களாக்கிக் கொள்வதாக வேண்டும். 'முழுவதும் ஒற்றுமைவாய்ந்த பூர்ணநிலையை அடையத்தக்கவாறு தனது வல்லமைகளை மிகவும் நன்றாய் உயர்ந்து அளவற்ற விருத்தியாகும்படி செய்துகொள்ளலையே ஒவ்வொரு மனிதனும் குறிக்கொளவேண்டும்' என்று **ஹம்போல்ட்**துரை சொன்னார். **ஜீன் பால்ரிச்டர்** கூறுமாறு ஒரு மனிதன் தனது பொருள்களை எவ்வளவு உபயோகப்படுத்தலாமோ அவ்வளவு தன்னையே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உற்ற இலக்காம்; ஆயினும் நாம் இதன்கண் நன்னன்மை நாடி ஒன்றும் முயலப்படாது. அன்றி முயல்வமேல் நாம் தவறிப்போவது ஒருதலையாய் முன்னரே விதிக்கப்பட்டுளது.

பேகனர் கூறியபடி எந்த மனிதனுக்கும் அவனது சொந்தப் பொருட்செல்வம் ஒரு விதத்திலேனும் அவனது வாழ்க்கைப்பயனாக முடியாது. **ப்ளேடா அரிஸ்டாடில் புத்தர் பால்** முதலானவரைப் போன்ற பேரறிவா

னர் தமக்காகவே தமது நலங்களை முற்றுவித்துக்கொள்ளலோடு ஒருநாளும் திருப்தியடைய மாட்டார்கள்.

இனிப் பிறர்க்காக நாம் நன்றாக உபயோகப்பட வேண்டுமென்று யான் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றேன். அப்படியானல் நாம் எவ்வளவு இனியவேலை செய்யவேண்டி யிருக்குமென்று உடனே எடுத்துக்காட்டுகின்றேன். ஒரு கிரேக்கப் பழமொழி நம்மை நாமுணர்தலினின்றியமையாமையையும் அதைச்செய்வதன் அருமையையும் பற்றிக் கூறுகின்றது. உயிர்வாழ்க்கை நன்று யிருக்கக்கூடியவளவு விசேஷச் செய்தியில்லாமலும் ஆச்சரியப்படத்தக்க தொன்று மில்லாமலும் வாழ்ந்த ஸிர்டீப்ரேளன் என்பவர் தமது முப்பது வருஷகால அதிசயமும் கூறுகிறதற்குச் சரித்திரமாகவே தோன்றாமல் ஒரு சிறுசெய்யுட் பகுதிபோலவும் கட்டுக்கதை போலவும் தமக்குத் தோன்றியதாக வலியுறுத்துகின்றார்.

தொன்றுதொட்டுத் தற்காலமட்டும் புத்திசொல்லுதல் என்பது வந்தனமற்ற வேலையாய் முடிந்தது. எவனைப்பற்றி அவனது தலைவன் பாதிரியிடம் "கடைசியில் நாம் அவனைக் கொல்லத்தக்கவளவு நமக்குப் புத்தி சொன்னான்" என்று சொன்னானோ அந்த நியூஜீலாண்டு தேசத்தனுகிய மதமாறுவோனுடைய விசனகரமான விதியையும் யான் மறக்கின்றிலேன். ஆயினும் முதன்முதல் எளிதிற் கிடைக்கக்கூடிய புத்தியைக் கேளாதவர்கள் பின்னர்க் கழிவிரக்கத்தை மிக்க வருத்தத்தின்மேற் பெறுவார்கள். ஏதேனு மொன்றாக இருக்கவும் ஏதேனு மொன்றைச்செய்யவும் விரும்புகிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய அநுகூலத்தைக் கருதியே தம்மையுந் தங்களுயிரையும் பயன்படுத்தும்பொருட்டுச் சில உபாயங்கள் சொல்லவேண்டுமென்பதே என் கருத்து.

(இன்னும் வரும்)

சருக்கை - வரதாசாரியன்.

கடற்கரையுலா.

கலிவிருத்தம்.

1. சொல்வளர் தமிழ்கமழ் தொண்டை நாட்டினி
னல்வளச் சென்னைமா நகர்க்க டற்கரை
வல்வெயின் மிகுமொர்நாண் மாலைப் போழ்தத்தென்
செல்வியும் யானுமாச் சென்று சேர்ந்தனம்.

2. ஆவயிற் றண்புன லருகி னேகினே
மேவிய தளர்வொடு வியர்வு நீங்கினே
மோவலி லலைசளு மொலித்து மேல்வர
மாவிளை வொடுமெழீஇ மருங்கொ துங்கினேம்.

3. ஒதுங்கிய பினர்ச்சிறி துற்று நோக்கினே
மதங்கிளர் திரைகளின் வன்பு கண்டியாங்
கதங்கொள லின்றியுட் களிப்ப டைந்துபல்
விதங்குதி கொளுங்கடல் வியந்து நின்றனெம்.

4. நின்றயா மிருவெமு நேர்ந்து லாவிய
சென்றனஞ் செல்வுழிச் சிறிய ஞெண்டுக
ளொன்றிய தண்மண லுழுது வந்தன
மன்றவே யதுகண்டு மறைந்து றைந்தனெம்.

5. இற்றைஞான் றைப்பல விளைஞ ரோவிந்தக்
கற்றன வெழுதுபு கருத்திற் போற்றுறு
நற்றொழி லலவனை நனிநி கர்க்குந
ருற்றவென் றலைவிர்நீ ருரைத்தி ரென்றனள்.

6. என்னலு மற்றன்றெ ணினிய மாதராய்
நன்னயக் கடலிறை ஞண்டென் கைகளாற்
றன்னில மகளெனுந் தலைவி மேனியி
வின்னெழிற் றொய்யினன் கெழுது கின்றனன்.

7. எனவிள நகைபுரிந் தியானி யம்பலுந்
தனதழ கியமுகந் தையல் சேந்தன
ளெனதொரு வினவினை யிகழ்ந்து நின்றனி
ரெனைகொலோ வொளித்தலின் றிசைமி னென்னவே.

8. கூறிய வளவினிற் குறிப்பி யானொன்றும்
வேறுறக் கொண்டிலேன் விளங்கு புந்தியாய்
சீறிநின் முகநிறந் திறம்பு கிற்பதென்
றேறிய லறிகலென் றெருட்டு கிற்றியோ ?

9. நீயிரே நிகழ்த்துபு நின்ற செய்தியை
யாயுழி யதனினின் ருழ்க ருத்தொன்று
மேயதும் முளத்தென விளம்பு தற்கினி
தேயதொர் காரண மியம்பல் வேண்டுமோ ?

10. ஏனிந்த வீண்மொழி யென்னை நும்முளந்
தேனுந்து மின்றமிழ்ச் செய்ய பாவலீர்
ஞானந்த வாதவஞ் ஞண்டின் பாங்கர்ச்சென்
றூனந்த மெய்துவ மன்பின் வம்மினோ.

11. என்றென்றென் காதலி யிட்ட வாணையை
நன்றென மேற்கொடு நண்ண லும்மவ
ணின்றஞண் டனைத்துமே நினைப்பி னும்விடாஇத்
துன்றின தொளைவெளித் தோன்ற லின்றியே.

12. உதுகண்டென் மனைவியு முற்ற தென்கொலோ
கதுமென ஞெண்டெலாங் கரந்த காரண
மிதுவெனச் சுட்டித வியலு மோபொருட்
புதுமையின் சுவைநலன் புகலு நாவலீர் !

13. செயலையந் தளிர்புரை சிறிய் தாளெழிற்
கயல்விழி நின்முழங் கால்கள் கண்ணுறீஇ
யயலவை நிற்கவு மஞ்சி யோடின
வியல்பிது வாகவு மென்கொ னின்வினா ?

14. அன்பினோ டழகுநன் கார்ந்த மங்கையே
வன்பகை யாளரை வழியிற் கண்டக்கான்
மென்பகை யுடையர்தாம் வெருவி யோடுவ
ரென்பது வையகத் தியற்கை யேயன்றோ ?

15. போதும்போ துந்தமிழ்ப் புலவ ரேயினி
யோதுதற் குரியதா யுற்ற காரண
மேதொன்று முண்டெனி லெடுத்துக் காட்டுதிர்
காதலின் மெய்ந்நிலை கண்ட வந்தணீர் !

16. இவ்வுரை யான்செவி யேற்ற பின்னரென்
செவ்விய மடந்தையே சிறிது கேட்டியா
லெவ்வகை யுயிர்களு மினிது தாந்தமைத்
தெவ்விற்காத் துக்கொள நேர்ந்த மெய்ம்மையே.

17. ஆதலி னவையெலா மரிய தம்முயிர்க்
கேதமே தாயினு மெய்து மோவெனப்
போதலுற் றனமற்றுன் புந்தி தோன்றுவ
தீதென விசைத்தியோ வெனாது தையலே !

18. விந்தையே நும்முறை வேறு தீயெனுஞ்
சிந்தையிற் கொண்டிலேன் செம்மை சான்றநற்
பைந்தமிழ் வாணரே பகர்தி ராலவை
தந்தமைக் காத்தலோ தக்க காரணம் ?

19. நன்மையை நாடுறு ஞான வானையு
மன்மையை யாற்றிடு மறிவி லானையுந்
தன்மதி தனிலொப்பத் தான்கு றிக்கொளல்
புன்மைய தாமன்றிப் புலமைப் பாலதோ ?

20. அத்துணை யறிவந்த வலவற் குண்டுகொன்
முத்துறழ் முறுவனின் மொழிக ளின்பொருண்
மெத்தவு மழகிது மேன்மை சான்றநங்
கத்தன்றன் படைப்பினுங் காண்டி ரோயகுறை ?

21. இறைவனூர் படைப்பினு மிருக்கு மோசில
குறையெனுங் கருத்தியான் கொண்டி லேன்மற்றெ
னறிவினிற் றோன்றிய வையப் பாட்டினம்
மறைதனைக் காணிய மனங்கொண் டேனரோ.

22. அம்மம்ம யாமுறை யாடு மவ்வயிற்
றம்மையே தாசிகர் தன்மை யாளர்கள்
செம்மைசேர் மேனியர் சேர்ந்த குஞ்சியர்
விம்மிய தோளினர் விளைந்த யாக்கையர்.

23. மயலென வுயிரினை மதிக்கு மாண்பினர்
செயலருஞ் செய்கைகள் செய்ய வல்லவர்
புயலென முழங்குபு போர்செய் வீரர்க
ணயவுறா நண்ணலர் நால்வர் போந்தனர்.

24. போதரக் கண்டனள் பொருக்கென் றெழுந்தையு
மோதல ளென்னிடை யோடி வந்தெனை
யாதர வொடுந்தழீஇ யயர்ந்து நின்றனண்
மூதறி வுடையவென் முதல்வி மாணவே.

25. பாகட்ட மென்மொழிப் பாவை யேயுற்ற
மாகட்ட மென்னைகொல் வகுத்து ரைத்திநீ
போகட்ட மலரிது புரிந்து கொள்ளென
வாகட்டு மென்றதை யன்பிற் கைக்கொண்டாள்.

26. என்னதா மிருப்பினு மிந்த வீரர்க
டன்னமும் பயமின்றித் தமக்குத் தோன்றிய
பன்னரு வழியெலாம் பயின்று லாவுத
லின்னல்செய் மாக்கள திழிந்த செய்தியாம்.

27. மடமையார் வீரர்கள் மகளிர் தம்மியல்
பொடுபயின் றவரல ருணருஞ் செவ்வியு
முடையவ ரல்லரா லுவளா நீசினந்
திடுவது சாலுமோ வினிய மஞ்ஞையே!

28. இனியிது நிற்கரா மிருவெ மும்முனர்
நனியுளா யாடிய நலத்த செய்திமீட்
டினிதின்மேற் கொள்ளுதற் கியைதி யோவென்றன்
பனிமதி முகத்தினுய் பரிந்து சொற்றியால்.

29. நாமெதை யோவெணித் தமவ ழிச்சென்ற
பாமரர் தமைக்கண்டு பயந்த தென்கொலாங்
காமர்பூந் தலைவிதற் காப்பெ னச்சொலு
மாமுறை யல்லது மற்றென் சாற்றுவாய்.

30. நங்கையர் மணியென நவிலு நன்மையாய்
தங்குமிவ் வுலகினிற் றயங்கு யிர்ப்பொரு
டங்கட்காத் திடலவை தமவி யிற்கையென்
றுங்குநின் செயல்களா னுணர்ந்து கொண்டியோ ?

31. ஒக்குமொக் கும்மும துரையெ னுமகிழ்ந்
தக்கொள்கை யேயுற வமைந்த தாமன்றித்
தக்கது வேறிலை சரத மென்றனள்
புக்கது தண்மதி புகழ்கொண் டோங்கியே.

32. அப்புறம் யாங்களு மன்பி னுடினெந்
துப்புறழ் வாயின டேய பாடல்க
டிப்பியக் குரலினிற் சிறிது பாடின
ளுப்பங்காற் கடற்கரை யுலாவிப் போந்தனெம்.

வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரி.

சாந்திவிலாசம்.

நிலையா மையுள நினையா நசையான்
கபமே தியுமடன் காக்க முபல்வன்.

11. கண்குருடாய்ப் பல்லசைந்து வலிய வாண்மை
கரைந்துடலந் திரைந்தெழில்செய் ரோம மெல்லாம்
வெண்மையவாய்க் கரநடுங்கிக் கலங்கிச் சிந்தை
மிகமெலிந்து நமன்றூதர் வீத னண்ணு
மண்மைதனை யடிக்கடிஞா பகமூட் டப்பெற்
றறிந்துமினு முடல்காக்க வேண்டி மிக்க
தண்மையொடும் வைத்தியனை யிரந்து கேட்டுத்
தளர்கின்றே னெனைப்புரக்குந் தழற்கண் ணனே

வீதனண்ணு மண்மைதனை யடிக்கடி ஞாபகமூட்டல்=புறப்படு புறப்படு என்றுகூறல். தண்மை யொடும்=சாந்தத்தோடும்.

அடங்கிலை யுண்மூப் பாற்புல ழிந்தும்.

12. சடரவன லிறந்தினிய காம வார்த்தைச்
சலதிவறந் திந்திரிய வாசிக் கூட்டந்
திடமிழந்து சென்றோடி யோடி வாடித்
திரிந்துவிழுந் திவ்விதத்திற் றெய்வந் தன்னு
லடும்பகையாம் புலவேட ரொழிவை யுற்றூர்
அனைத்தினுக்கு மூலமதா யகத்தின் றீர்வைக்
கிடமடைய விலையிதனுக் கென்செய் வன்யா
னெங்குசெல்வே னெனைப்புரக்கு மெம்பி ரானே.

வினையாற் கேள்வி விளைப்ப திருளே.

13. பலபலவா முபாயங்கள் செய்து தேயம்
பலசென்று பணந்தே[illegible]சலவு செய்து
நிலமதிக்கப் பெருந்நூலம் [illegible]த்தேன் சால
நீண்டவிது வயதுவரா யறிஞர் பல்லோர்
சொலுமுறைகண் மிகவினவி மதியிற் றேய்தற்
றொடங்குதிதி முதற்குருவின் காறுங் கங்குற்
புலிமிகல்போ லஞ்ஞானம் வளரப் பெற்றேன்
போதமுற விலையடியற் புரப்பை தேவே.

வலிமகிழ்ந் தாள்வீ வருமென் றெண்ணிலன்
மன்றயை வலியான் மதிக்கிலன் கூற்றும்.

14. பெருமூலகி லொருமூலை தன்னின் மேவும்
பெற்றியனை யெமதூத ரெவணங் காண்பர்
ஒருபோழ்து கண்டிடினுங் கொடிய செய்கை
யோங்குமெனை யென்செய்வார் வலிமை யாலே
வருமவர்க ளெ.துவேனுஞ் செயினு மென்றன்
மன்னவனுற் கொலைச்செய்வ னென்றே யிவ்வா
றரியதிட முற்றெமனை நினையா துற்றே
னந்தோவீ ததிசயமென் னறிவுள் ளானே.

மறையி லையம் வைப்பான் மடனே
உள்ளதின் றுமென் றுள்ளுவன் மடத்தான்.

15. அரியமறைப் பொருளேனும் பொய்த்தி டாதா
ஆதிபர னுவதறம் பாவந் தன்னை
உரியநிய மனம்புரிதன் மறந்தி டானு
ஓங்குபழி யெமனேனு மின்று காணு
இருளறநா னேனுநித்ய னுயி டேனு
யென்றிவணம் பலவிதமூ கிப்பே னுகிப்
பெருங்கொழுப்பி னகத்தாலே மிகுசந் தோடம்
பெற்றெதினும் லக்ஷியம்வைத் திலனென் றேவே.

நியமனம்புரிதல்=ஏற்படுத்தல்.

(இன்னும் வரும்)

விருதை - சிவஞானம்.

ல்க
ராடிவ

ஹிரண்மயி சரித்திரம்

எனும்

யுகளாங்குளீயகம்.

(இரட்டை மோதிரம்.)

I. அத்தியாயம்.

ஓர் உத்தியானத்தின் கொடிவீட்டில் இருவர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது புராதநமாகிய **தாமிரலிப்த** நகரத்தின் ப்ரதேசத்தைப் பரிசுத்தம் செய்துகொண்டு முடிவில்லாத நீலாகாயமன்ன சமுத்திரம் மெதுவாய் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

தாம்ரலிப்த நகரத்தின் குணதிசையில் ஒரு விசித்ரமான மாளிகையிருந்தது. அதன் அருகில் மிகவும் அழகாய் அமைக்கப்பட்ட கொடிவீடொன்றிருந்தது. அக்கொடி வீட்டிற்குத **தநதாஸன்** என்னும் பெயரிய வணிகன் தலைவனாயிருந்தான். வணிகன்புதல்வி **ஹிரண்மயி** கொடிவீட்டினில் நின்றுகொண்டு ஓரிளங்குமரனுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஹிரண்மயிக்கு விவாஹகாலம் அதிக்கிரமித்தது. அவள் தனக்கிஷ்டமான கணவனை வரிக்கவேண்டுமென்னும் கருத்தினளாய், பதினோராம் வயதுமுதல் முறையே அஞ்சு ஆண்டுகள் இக்கடற்கரையில் வாஸம் செய்துகொண்டு ஸாகரேச்வரீ தேவியை வழிபட்டுவந்தனள். ஆனால் அவளது மநோரதம்நிறைவேறவில்லை. யௌவநபருவமடைந்த அப்பெண்மணி அவ்வாலிபனுடன் தனிமையாய் ஏன் பேசவேண்டுமென்று இதைப்படிக்கும் நண்பர்களுக்குச் சந்தேகம் நிகழக்கூடும். ஹிரண்மயி நாலுவயதுச்சிறுமியாயிருந்தபொழுது இவ்வாலிபனுக்கு எட்டுவயதாயிருந்தது. இவ்வாலிபனது தந்தை **சசீஸுதசெட்டி** தநதாஸனது நண்பனாயிருந்தமையாற் சிறுமியும் சிறுவனும் ஒரேயிடத்திற் பால்ய ஸ்நேஹிதர்களாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சசீஸுதனகத்திலும் சரி, அல்லது தனதாஸனது வீட்டிலுஞ்சரி அவர்கள் எப்பொழுதும் நண்பர்களாகவே இருந்தார்கள். இப்பொழுது பெண்ணுக்கு வயது பதினாறு வாலிபனுக்கு வயது இருபது. ஆயினும் இவ்விருவரும் தம்முட் பால்யம் முதற் பெருகிவந்த ஸ்நேஹஸம்பந்தத்தை விட்டிருக்கவில்லை. சிறிதுகாலம் வரையில் அச்சம்பந்தம் பிரிந்திருந்தது. யுக்த காலத்தில் இருவரது தாய்தந்தையர்களும் சிறுவனுக்கும் சிறுமிக்கும் விவாஹம் நிஷ்கர்ஷை செய்திருந்தனர். விவாஹத்திற்கு லக்நம்கூட நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஹிர்ணமயியின் தந்தை திடீரென்று தான் விவாகம் நடத்தப் போவதில்லையென்று சொன்னான். அந்நாள் முதல் ஹிரண்மயி

மீண்டும் புரந்தரனைப் பார்த்தவளல்லள். இந்தத்திநம் விசேஷமாய்ப் பேச வேண்டிய திருக்கின்றது, தயைசெய்து வந்துபோகவேண்டும் என்று புரந்தரனே அவளுக்குச்சொல்லி யனுப்பினன். ஹிரண்மயி கொடிவீட்டின் அருகில் வந்து 'என்னை எதன்பொருட்டு வரவழைத்தாய், இப்பொழுது நான் பாலிகையல்லேன் ; இவ்வாறு நான் தனியே வந்து உன்னுடன் பேசுவது சரியாய் இருக்கவில்லை. இனி எனனைக் கூப்பிடுமபக்ஷத்தில் நான் வருவதில்லை' என்று கூறினள்.

'பதினறு வயதிளம் பெண், நான் இனிப் பாலிகையல்லேன்' என்று சொல்வது மிகவும் ரஸம் நிறைந்தவார்த்தை; ஆனல் அந்த ரஸத்தை அநுவிப்பவர் அங்கே எவரும் இருக்கவில்லை. புரந்தரனது வயதாயினும் அல்லது மனோபாவமாவது அத்தகையதாய் இருக்கவில்லை.

புரந்தரன் மண்டபத்தின் மீது படர்ந்திருந்த கொடியினின்று ஒரு மலரைக்கொய்து அதனைத் துண்டு துண்டாய்த் துணித்துக்கொண்டு,—நான் இனிக் கூப்பிடுவதில்லை. நான் தூரதேசத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போகின்றேன். உன்னுடன் சொல்லிவிட்டுப் போகலாமெனறு இஙகே வந்தேன் என்ருன்.

ஹிரண்மயி—தூரதேசத்திற்கா ? எங்கே ?

புரந்தரன்—சிங்களத்தீவிற்கு.

ஹிரண்மயி—சிங்களத்திற்கா ? ஏன் ? சிங்களத்திற்கு ஏன் போக வேண்டும் ?

புரந்தரன்—ஏன் போகவேண்டுமா? நான் செட்டியன்ருே? வியாபாரத்தின் பொருட்டுப் போகின்றேன்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே புரந்தரனுடைய கண்களினின்று நீர் ததும்பித் தாரைதாரையாய்ப் பெருக ஆரம்பித்தது.

ஹிரண்மயி மனச்சோர்வுற்று யாதொன்றும் பேசாமல் எதிரே உள்ள கடலின் அலைகளின் சூரியகிரணங்கள் அழகாய்த் தவழ்வதைப் பார்ப்பாளாயினள். காலை நேரமானகையால் மெல்லிய குளிர்ந்தகாற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவ்விளங் காற்றினல் எழுந்த சிற்றலைகளில் இளஞாயிற்றின் கதிர்கள் படிந்து அசைந்து கொண்டிருந்தன. ஸமுத்திர ஜலத்தில் அக்கதிர்களின் எண்ணிறந்த உஜ்வலரேகைகள் பரவிக்கொண்டிருந்தன. கோமளாங்கியின் அங்கத்தில் தரிக்கப்பட்டிருந்த சுத்த வெள்ளி ஆபரணங்கள் எனச் சமுத்திரத்தின் தரங்கங்கள் ஒளிர்ந்தன. கடற்கரையில் நீர்வாழ்பறவைகள் வெண்மையான கோடுகள் போல் தாங்கள் விரும்பிய வண்ணம் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. ஹிரண்மயி இவற்றையெல்லாம் பார்த்தாள், நீலமான ஜலராசியைப் பார்த்தாள். சூரிய கிரணங்களின் கிரீடையைப் பார்த்

தாள், தூரத்திலிருந்த படவுகளைப்பார்த்தாள், நீலநிறம் பொருந்திய விசும்பின்கண் கரிய நக்ஷத்திரம் போல் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த பக்ஷியைப் பார்த்தாள். கடைசியில் நிலத்தின் மீது விழுந்திருந்த வாடிப்போன மலரைக் கண்ணுற்று "நீ ஏன் போகவேண்டும்? இது வரையில் உங்கள் பிதா போய்க்கொண்டிருந்தாரே" என்ருள்.

புரந்தரன் "எங்கள் தந்தைக்குவயசு அதிகரித்து வருகிறது. எனக்கும் பொருள் சம்பாதிக்கும் வயது வந்திருக்கின்றது. என் தகப்பனுருடைய அநுமதியையும் பெற்றிருக்கின்றேன்."

ஹிரண்மயி லதாமண்டபத்திலிருந்த மாத்தின்மேல் தலையைச்சாய்த்து நின்ருள். புரந்தரன் பார்க்கப் பார்க்க சுந்தரமான மந்மதனது விளையாட்டிடம் போன்று விளங்கிய அவளது நெற்றி குறுகியது, அதரம் துடித்தது, நாசித்துவாரங்கள் விரிந்தன, ஹிரண்மயி அழுதாள்.

புரந்தரன் தன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். அவளும் ஒரு முறை விசும்பினை நோக்கினுள். பூமியைப்பார்த்தாள். நகரத்தைப் பார்த்தாயிற்று. சமுத்திரமுமாயிற்று, எல்லாவற்றையும் பார்த்தாயிற்று. எதனுலும் நிற்கவில்லை. கண்ணீர் பெருகிக் கபோலம் நனைந்து போயிற்று. புரந்தரன் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, "இவ்வார்த்தையை உன்னுடன் சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்று இவ்விடம் வந்தேன். என்றைக்கு உன் தகப்பனுர் உன்னைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுப்பதில்லை யென்று சொன்னுரோ, அன்று முதல் சிங்களத்தீவிற்குப் புறப்பட்டுப் போகவேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். சிங்களத்தினின்று மீண்டு திரும்பி வரக்கூடாதென்றும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உன் ஞாபகம் சுத்தமாய் மறந்து போய்விடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது மறுபடியும் திரும்பி வருவேனே என்னவோ எனக்கு விசேஷமாய் வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு ஞாபகமில்லை, உனக்கும் விசேஷமாய் வார்த்தைகளைச் சொன்னுல் தெரியாது, இதுமட்டும் தெரியச்சொல்லுகின்றேன். என்னவென்ருல் இந்த ஜகத்தின் சம்சாரமெல்லாம் ஓர் எடை, நீ ஓர் எடை, ஆயினும் ஜகமெல்லாம் சேர்ந்தும் உன் எடைக்கு சமானமாக வொண்ணுது, இவ்வளவு மாத்திரம் உனக்கு நான் சொல்லக்கூடும்; அதிகமாய்ச் சொல்லவல்லேன் அல்லேன்" என்று உடனே வேறு பக்கமாய்த் திரும்பிக்கொண்டு பத்தடி நகர்ந்து வேறொரு மரத்தின் இலையைக்கிள்ளினுன். கண்ணீர் வேகம் சற்றுத் தணிந்தபின் மறுபடியும் திரும்பிவந்து "நீ என்னை மிகவும் காதலித்திருக்கிருய் என்று நான் நன்ருய் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன், ஆனுல் என்றைக்காவது ஒருநாள் அந்யனொருவனுக்குப் பத்நியாவாய், ஆகையால் என்னை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம், மறந்துவிடு, உனக்கும் எனக்கும் இதேகடைசி முகதரிசனம், இனி மீண்டும் பார்க்கப்போவதில்லை." என்ருன்.

இவ்வாறு சொல்லிப் புரந்தரன் புறப்பட்டுச் சென்றான். ஹிரண்மயி அழவாரம்பித்தாள். அழுகையை நிறுத்தி, மனத்தில், "நான் இன்று மரித்து விடும் பக்ஷத்திற் புரந்தரன் சிங்களத்தீவிற்குப் போவானா? இக்கொடியாற் கழுத்தைச் சுருக்கிட்டுக்கொண்டு நான் ஏன் சாகக்கூடாது, அதுவா கடலில் விழுந்து ஏன் முழுகிப்போகக்கூடாது?" என்று எண்ணிக்கொண்டு மறுபடியும் "நான் மரித்தபிறகு புரந்தரன் சிங்களத்திற்குப் போனாலென்ன? போகாவிட்டால் என்ன? அதனால் எனக்கென்ன வாயிற்று?" என்று யோசித்துக்கொண்டு மறுபடியும் அழுதுகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

II. அத்தியாயம்.

தநதாஸன் தன் பெண்ணைப் புரந்தரனுக்கு ஏன் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுப்பதில்லை யென்று சொன்னானோ அஃதெவர்க்கும் தெரியாது. அதன் காரணத்தை அவன் ஒருவருடனும் சொல்லவில்லை. யாரேனும் கேட்டால் ஒருவிசேஷ காரணமிருக்கிறதென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தான். அநேகர் வந்து கந்நிகையைக் கேட்டார்கள். ஆனால் தநதாஸன் யாருடைய சம்பந்தம் செய்வதற்கும் உடன்படவில்லை. அவன் விவாக விஷயமான பிரஸ்தாபத்தையே காதிற் போட்டுக்கொள்வதில்லை. பெண் பெரியவளானாளே யென்று தாயார் அதிகமாய் ஆக்ஷேபனை செய்துவந்தாளாயினும் தநதாஸன் அதற்கெல்லாம் காது கொடுக்காமலிருந்தான். "நமது குருவரட்டும் அவர் வந்த பிறகு இந்தப் பிரஸ்தாபம் செய்யலாம்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

புரந்தரன் சிங்களத்தீவிற்குப் புறப்பட்டுப்போனான். அவன் சிங்களத்திற்குப்போய் இருண்டு வருஷம் ஆயிற்று. திரும்பிவரவில்லை, ஹிரண்மயிக்குங் கல்யாணம் ஆகவில்லை. அவள் பதினெட்டுவயது நிறைந்த யௌவந குமாரியாய், உத்தியானத்தின் மத்தியிற் புதிதாய்த் தளிர்த்த மாமரத்தை நிகர்த்துத் தநதாஸனுடைய கிருஹத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஹிரண்மயி இதனால் துக்கமடையவில்லை. கல்யாணவார்த்தை வரும் பொழுது அவளுக்குப் புரந்தரனது ஞாபகம்வரும். அலர்ந்த மலர்மாலையால் எழிலுற்றதும் சுருண்டகரிய குந்தளம் அடர்ந்ததும் மந்தஹாஸம் தவழ்ந்ததுமான அவனுடைய அழகிய முகமண்டலம் அவளுக்கெதிரில் உருவெளித் தோற்றமாய்த் தோற்றிக் கொண்டிருக்கும்; அவனது கமலமன்னகரத்தில் விளங்கிய வைர மோதிரங்களணிந்த விரல்கள் தன் ஞாபகத்துக்குவர ஹிரண்மயி அழவாரம்பிப்பாள். "என் தந்தை என்னை யாருக்குக் கொடுத்தாலும் அவர்களை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். தந்தையின் ஆஜ்ஞையை மீறுவதென்றால் முடியாதகாரியம். ஆனால் வேறு புருஷனுடன் சம்பந்த மேற்படுமாகில் உயிர்ப்பிணம்போல் தான் நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும்" என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொள்வாள்.

இவ்வாறிருந்தும் அவளது தந்தை அவள் கல்யாணவிஷயத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் பிரயத்னம் செய்யாமல் இருப்பதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைவாள். ஜனங்கள் பெண்பிள்ளைகளை இந்தவயது வரையில் விவாகமில்லாமல் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதில்லை. ஒரு சமயம் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தந்தை கல்யாண விஷயமாய் யார் வந்து சொன்னாலும் காதிற் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. அதற்குக்காரணமென்ன? ஒரு நாள் அவளுக்குத் தற்செயலாய் இவ் விஷயத்திற் சிறிது சூசனை கிடைத்தது.

தநதாஸன் பலவித வியாபாரங்கள் செய்துவந்ததில் அவனுக்குச் சீன தேசத்து ஒரு விசித்ரமான பெட்டி கிடைத்தது. அப்பெட்டி மிகவும் பெரியதாயிருந்தது. தநதாஸனுடைய மனைவி அதில் தன் சொத்துக்களைவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தநதாஸன் சில புதிய நகைகள்செய்து மனைவிக்குப் பரிசு அளித்தான். அவள் பழைய நகைகளுடன் அந்தப்பெட்டியைத் தன் பெண்ணுக்குக் கொடுத்தாள். ஹிரண்மயி அவ்வாபரணங்களைப் பெட்டியினின்று எடுக்கும்பொழுது அதில் எழுதிய காகிதத்துண்டு ஒன்று கிடைத்தது. எழுத்துப் பூர்த்தியாயில்லை.

ஹிரண்மயிக்குப் படிக்கத்தெரியும்; அத்துண்டுக் காகிதத்தில் முதலில் தன்பெயர் எழுதியிருந்தமையால் அது இன்னதென்றறிய வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் அதைப்படித்தாள். கடிதத்தின் பாதிமாத்திரமேயிருந்தமையால் பொருள் விளங்கவில்லை. யார் யார்க்கெழுதினர்? எதன்பொருட்டெழுதினர்? என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் இருந்தவரையிற் படித்தமாத்திரத்திலேயே அவளுக்கு மிகவும் பயமுண்டாயிற்று. கிழிந்துபோன துண்டுக் காகிதத்தில் வரையப்பட்டிருந்த தென்னவெனில்,

ஜாதகத்தைக் குணித்துப் பார்க்கையில்...............ஹிரண்மயி அவ்வளவு ஸ்வரண விக்ரகம்..................வாஹமானால் பயங்கரமான விபத்து ....த்ஸர்......முகத்தை பரஸ்பர............ஆகும்..................

ஹிரண்மயி இன்னதென்று விளங்காத விபத்தின் பயத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் பயந்துவிட்டாள். இந்தச் சமாசாரத்தை ஒருவருடனும் சொல்லாமல் காகிதத்துண்டை எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள்.

III - அத்தியாயம்.

இரண்டு வருஷங்களுக்குமேல் மற்றொரு வருஷமாயிற்று. ஆயினும் புரந்தரன் சிங்களத்தினின்று திரும்பி வரும் சமாசாரமே இல்லை. ஆனால் ஹிரண்மயியின் இதயத்தில் அவனுடைய காமனை நிகர்த்த உருவம் முன்போலவே ஆழமாய்ப் பதிந்திருந்தது. 'புரந்தரன் என்னை மறந்திருக்கமாட்டான். அப்படி மறந்திருந்தால் மறுபடியும் திரும்பிவருவானே' என்று அவள் தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டாள்.

இப்படி இரண்டாண்டுகள் சென்றன. மற்ரொரு வருஷமும் ஆயிற்று. ஒருநாள் திடீரென்று தநதாஸன் பிரயாணப்பட்டு "அனைவரும் பரிவார சஹிதமாய்க் காசிக்குப் போகவேண்டும், குருஸந்நிதானத்திலிருந்து சிஷ்யன் வந்திருக்கிருர். அவ்விடத்துக்கே வரவேண்டுமென்று ஆசார்யர் கட்டளை யிட்டிருக்கிருர். அங்கேயே ஹிரண்மயியின் விவாகம் நடக்கவேண்டும். அங்கே மூன்று வரன்கள் பார்த்திருக்கிறது" என்று சொன்னுன்.

தநதாஸன் மனைவியையும் மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு காசிக்குப் போனுன். குறித்த காலத்திற் காசி நகரையடைந்த பிறகு தநதாஸனுடைய குருவான **ஆநந்தஸ்வாமிகள்** வந்து தர்சன மளித்து விவாஹத்திற்கு லக்நம் நிஷ்கர்ஷை செய்து சாஸ்த்ரோக்தமாய் வேண்டிய வஸ்துக்களைச் சித்தம் செய்யும்படி அநுஜ்ஞை பண்ணினுர்.

கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகள் சாஸ்த்ரோக்தப் பிரகாரம் ஸித்தமாயின. ஆனுற் சந்தடியில்லை, கும்பற்கூடவில்லை, தநதாஸனது ஜனங்களுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் கல்யாண சமாசாரமே தெரியாது. கேவலம் சாஸ்த்ரீயமாய் வேண்டியதென்னவோ அவ்வளவு மாத்திரம் ஆயத்தமாயிற்று.

பாணிக்கிரஹண தினத்தின் சாயங்காலம் ஆயிற்று. இராத்திரி ஒன்றரை மணிக்குமேல் மிதுனலக்நத்தில் முகூர்த்தம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் தவிர மற்றெவரும் வரவில்லை. அதுகாறும் தநதாஸனுக்கொழிய மற்ரொருவருக்கும் வரன்யாரென்பது தெரியாது. எந்த ஊர் வரனென்பதும் தெரியாது. ஆனுல் ஆநந்தஸ்வாமி வரனைநிச்சயம் பண்ணியிருந்தமையால் அபாத்திரனு யிருக்கமாட்டானென்று யாவருக்கும் நன்ருய் நம்பிக்கையுண்டா யிருந்தது. அவன் வரனுடைய பரிசயத்தை ஏன் சொல்லவில்லையோ அஃதவனுக்கே தெரியவேண்டும். ஒரு சிறிய அறையில் ஒரு புரோகிதன் கந்யாதனத்துக்கு வேண்டியவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஏகாங்கியாய் உட்கார்ந்திருந்தான். தநதாஸன் ஒருவன்மாத்திரம் ரேழிக்கு வெளியில் மாப்பிள்ளையின் வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். உள்ளே அந்தப்புரத்திற் கந்நிகை ஸர்வாலங்கார பூஷிதையாய் உட்கார்ந்திருந்தாள். மற்ரொருவரும் எங்கும் இல்லை. ஹிரண்மயி தன்மனத்திற்குள், 'இஃதென்ன ரகசியம் எப்படியும் புரந்தரனுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணம் பண்ணப் போகிறதில்லை. யாராயினும் செய்துகொள்ளட்டும். அவனென்னவோ எனக்குத் தலைவனுவதில்லை யென்பது கண்டிதம்' என்றெண்ணிக்கொண்டாள். இச்சமயத்தில் தநதாஸன் கல்யாணப்பெண்ணைக் கூப்பிடவந்தான். அவளைக் கன்யாதானம் செய்யவும் விவாகமண்டபத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதற்கு முன் தகப்பன் அவளது இரண்டு கண்களையும் துணியினுற் கெட்டியாய்க் கட்டினுன். 'அப்பா, இதென்ன?', வென்று ஹிரண்மயி கேட்டாள். அதற்கு தநதாஸன் 'குருவின் உத்தரவு', என்று

சொல்லியதன்றி, நீ என் ஆக்ஞைப்பிரகாரம் நடக்கவேண்டும், மந்திரங்களெல்லாவற்றையும் மனத்திலேயே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்' என்றும் சொன்னான். அதைக்கேட்ட ஹிரண்மயி யாதொன்றும் பதில் உரைக்கவில்லை. தனதாஸன் பார்வையற்ற கந்நிகையின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு கன்யாதானப் பந்தலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

ஹிரண்மயி கன்யாதானமண்டபம் சேர்ந்தாள். அவள் கண்திறந்து பார்க்காமற் போயினும் மாப்பிள்ளைகூடத் தன்னைப் போலவே கண் கட்டப்பட்டிருந்தானெனத் தெரிந்துகொண்டாள். இவ்வாறு விவாகம் ஆயிற்று. அவ்விடத்தில், குரு, புரோஹிதன், தநதாஸன் இவர்கள் தவிர, மற்றெவருமில்லை. தம்பதிகள் இருவரும் எவரையும் பார்க்கவில்லை. சாஸ்திரப்படி ஒருவருக்கொருவர் சுபதிருஷ்டி ஆகவில்லை.

கன்யாதானமான பிறகு, ஆநந்தஸ்வாமி, வதூவரர்களைப்பார்த்து, உங்களிருவருக்கும் விவாகமாயிற்று. நீங்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கக்கூடாது. கன்னிகையின் கன்னிகைப்பருவத்தை நிவாரணம் செய்வதே இவ்விவாகத்தின் கருத்து. இந்த ஜன்மத்தில் நீங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்ப்பீர்களோ பார்க்கமாட்டீர்களோ சொல்லமுடியாது. ஒருவேளை பார்த்த போதிலும் பரஸ்பரம் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. அடையாளம் பிடிப்பதற்கு நான் ஓர் உபாயம் சொல்லுகிறேன். என்கையில் இப்பொழுது இரண்டு மோதிரங்கள் இருக்கின்றன ; இரண்டும் ஒரே மாதிரியாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மோதிரங்களிற் பதித்திருக்கிற ரத்தினங்கள் சாதாரணமாய் எங்கும் அகப்படா. இரண்டு மோதிரங்களின் இரத்தினங்களிலும் பின் பக்கத்தில் ஒவ்வொருமயில் ஒரேமாதிரியாய்ச் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு மோதிரம் மாப்பிள்ளைக்கும் மற்றொன்று மணப்பெண்ணுக்கும் தருகின்றேன். இத்தகைய மோதிரம் மற்றொருவருக்கும் கிடைக்காது. வேறெவரிடத்திலும் இல்லை. அவற்றிற் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் மயிலைப்போற் செதுக்குவதற்கு மற்றொருவராலும் ஆகாது. இதை நானே சொந்தமாய்ச் செய்தேன். பெண் எந்தப்புருஷனுடைய கையில் இம்மோதிரத்தைக் காண்கின்றாளோ அவனே அவளுடைய கணவன் ; அவ்வாறே வரன் எவளுடைய கையில் இம்மோதிரத்தைப் பார்க்கின்றானோ அவளே அவனுடைய மனைவி. நீங்கள் இருவரும் இம்மோதிரத்தை இழக்கக்கூடாது. யாருக்கும் கொடுக்கவுங்கூடாது. அந்நத்திற்கில்லாமற் போனாலும், விற்கக்கூடாது. அன்றியும், இன்றுமுதல் அஞ்சுவருஷம் வரையில் உங்கள் இருவரில் ஒருவரும் இம்மோதிரங்களை யணியக்கூடாது. இன்றையதினம் மாசிமாசம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமி இரவு பதினொருமணியாயிறறு. இன்றைக்கு அஞ்சாம் வருஷம் மாசிமாசம் சுக்லபக்ஷ பஞ்சமியன்று இரவு பதினொருமணி வரைக்கும் இம்மோதிரங்களை யணியக்கூடாது. அணிவதை

நான் நிஷேதித்திருக்கிறேன். இந்த என் உத்தரவை மீறிநடக்குமிடத்திற் பெரியதோர் அமங்களம் நேரும் என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஆநந்தஸ்வாமிகள் புறப்பட்டுப் போனார். தனதாஸன் தன் மகளின் கண்களைத்திறந்தான். ஹிரண்மயி கண் திறந்து பார்க்கும்பொழுது புரோகிதனும் அவளுடைய தந்தையும் ஆக இருவரே இருந்தார்கள். அவளைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்த புருஷன் காணப்படவில்லை. விவாகமான அவ்விராத்திரி அவள் ஒருத்தியே காலங்கழித்தாள்.

தி. அ. ஸ்வாமிநாத ஐயர்.

ஐயவினா.

ஞானபோதினிப் பத்திராதிபரவர்கட்கும் பத்திரிகாநேயர்களுக்கும்.

ஐயன்மீர்,

பிற்குறிக்குஞ் செய்யுளில் கடித்த எழுத்திற்காணப்படுந் தொடர்ச்சொற்கட்கு "அழகைவேண்டி" னெனப்பொருள் கோடல் பொருத்தமுடைத்தேயோ ? அப்பொருள் சரியேல் தக்கவாறு பதம் பிரித்துக்காட்டல் வேண்டும்; சரியன்றேல் வேறு தக்கபொருள் விரிக்குமாறு விரும்புகின்றனன்.

செய்யுள்:—

முயலக னலகை பூத கணங்களை முனிய வேண்டிற்
றுயருறு பிணியு மாகச் சோகமுந் தவிர்க்க வேண்டி
லியலிசை யறிப வேண்டின் மலைவலம் புரிவார் வல்லார்
மயலறு புகழை வேண்டின் மலைவலம் புரிவார் வல்லார்.

ஐயுற்றோன்.

அறக்கடவு ளருள்வாழி.

கடவுளுண்மை. *

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆங்கிலத்தி லேபார்ன லெர்மிட்டென் றெழுதிவைத்த வகவற் பாவைப்
பாங்குபெறச் செந்தமிழ்த்தண் கவிதையினு லிசைப்பதற்குப் பரிவி னோடு
மோங்கியுயர் விசும்பினுக்கு முதிபுடை சூழ்ந்திருக்கு முலகத் திற்குந்
தீங்கினர்சேர் நரகினுக்கு முதலான வொருவனையெஞ் சிந்தை சேர்ப்பாம்.

---

* Parnell's *Hermit* with some modifications.

நூல்.

வேறு.

இளமைப் பருவ முதற்கொண்டே யிமைய மலையி னொருசார்பில்
வளமை மிகுந்த வுலகினர்கள் வாரா விடமாம் மறைவிடத்திற்
களைக ணென்றே யனவரதங் கடவு ளடியை மறவாது
தளைதல் செய்தே யைம்புலனைத் தபசி யொருவன் வாழ்ந்திருந்தான். (1)

அந்த முனிக்கக் காட்டினிடத் தமைந்த சருகே பூஞ்சேக்கை
மந்த விருள்பாய்ந் தடர்கொடியின் மறைவி லிருக்கும் பெரும்புதரே
பெந்த வளமு மிகுந்துளவில் லிறுக்குங் காற்று லங்கங்கே
சிந்து பழங்க டினும்பண்டந் துரவி னீருட் கொளுந்தண்ணீர். (2)

நீர்மே லெழுத்தாம் யாக்கையினை நிலையா வுடைய மானுடர்கள்
பார்மேல் வாழு மிடத்திற்குப் பல்கா வததூ ரத்துள்ளா
னேரா ரேற்றின் மீதமரு மெம்மா னுமையா ளொருபாகா
காரர் மிடற்று போற்றியெனக் கருதிக் காலங் கழித்துவந்தான். (3)

என்ன தூய்மை யுடையேம்யா மிக்காட் டகமே பொன்னுடா
மென்ன விருக்கின்றோமன்றோ வெனப்பூ ரணமாக் கொண்டிருந்தா
னின்ன போழ்தி லந்தமுனிக் கென்று மில்லாச் சந்தேக
முன்னத் திருந்தே யுருக்கியதா லுதுவென் னென்னு லுரைப்பக்கேள். (4)

தீயாங் குணமே குடிகொண்ட தீயோர்க் கேவீ றும்புகழுந்
தூயோ ரன்னார் கால்பணிந்து தொண்டு செய்து கீழ்வாழ்த
லேயே யீதென் னிதனுண்மை யீச னொருவ னுண்டுகொலென்
றுய்வா மெனவே யுளத்தெண்ணி யாச்சி ரமத்தி னகன்றனனால். (5)

கடத்தற் கரிய கடுங்காட்டைக் கடந்தத் தபசி செலும்போழ்து
தடத்திற் சிறிய வொருபையன் றுதாய் சரணென் றடிபணியக்
குடத்திற் கங்கை யடக்கியநங் கோமா னருளால் வாழியவிவ்
விடத்திற் போந்த தெதுகருதி யெனப்பல் கேள்வி கேட்டனனால். (6)

இம்மா திரியா யிருந்தவத்தோ னிசைத்த கேள்வி களுக்கெல்லாஞ்
சும்மா விருக்கா தச்சிறுவன் சூழ்ச்சி யாக விடைபகர
வெம்மோ டேகீ வருதியென விசைந்தாங் கவனும் பின்செல்லத்
தம்முட் டாமென் றனைவோருஞ் சாற்றும் வண்ண மடிபெயர்ந்தார். (7)

ஒற்றை யாழி யந்தேரோ னோடி யொளித்தான் குடவரையிற்
கற்றோர் புகழுங் கடன்ஞாலங் கங்குல் சூழப் பெற்றதுவால்
மற்றம் முனியும் வாலிபனும் வந்தார் வழியோ ரத்திருந்த
கொற்றக் குடையை மேலுயர்த்த கோமா னரண்ம னையைக்கடந்து. (8)

அங்கம் மன்ன னாள்கள்பல ரழைத்தம் முனியோ டிளவலையு
மிங்கிம் மனையிவ் விரவிருந்தே யேகற் பால ரெனக்கூறிச்
சங்கத் துடன்ப துமநிதியுந் தழைய வோங்கு மனையுட்சென்
றங்கைப் பனிநீ ரேந்தியவர்க் காறு சுவையூ ணல்கினரால். (9)

அன்பி னளித்த வுணவுநுகர்ந் தனந்தல் வரலு மமளியடைஇ
யின்பின் முனியுஞ் சிறியவனு மிரவிற் றங்கண் படைகொளலு
மென்னிவ் வுலகை யிருள்சூழ்ந்த திசனை யான்சென் றழிப்பலெனத்
தண்ணென் கதிரம் புலிபரப்பித் தாரா கணத்தோ டெழுந்தனனால். (10)

கலிவிருத்தம்.

மாலுநன் மனைமல ரவனுங் காணுறு
வாலமுண் டவன்றன தடியை யெண்ணியே
ஞாலமு மற்றுள நவையி லாதவு
மாலுறு துயிலினால் வளர்ந்த கண்களே. (11)

விண்டல மதனிலே விளங்கு ஞாயிறு
மண்டில மொளிசெய வருகின் றானெனத்
தண்டலை சூழ்தரு தனிவ னந்தனில்
வண்டுறை * யிசைத்தன வார ணங்களே. (12)

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆர்ப்பப் பறவை யினங்களெலா மம்போ ருகங்க ளலர்தலுறப்
போர்த்த விருளும் போயொளிப்பப் பொங்கு கீழைத் திசைவிளர்க்க
மேற்செல் வதற்கவ் விருவருக்கு மெத்த வுதவத் தனித்திகிரித்
தேர்க்கட் பரிதி பூருவத்திற் றிசழ்ந்தான் றனசெங் கரனீட்டி. (13)

(இன்னும் வரும்.)

சி. எஸ். சோக்கலிங்கம் பிள்ளை.

---

* எழுத்திலாவெழாஅ லென்க.

பரீக்ஷை வினுக்கள்.

MADRAS CHRISTIAN COLLEGE.

Third Class, December 1899.

I. **சீவகசிந்தாமணி** : இத்தொடர்மொழியைப் பகுத்துப் பொருளு மிலக்கணமுங் கூறுக. இந்நூலிற் குற்ற வேறுபெயர்களென்ன ? இதனோ டொருங்கெண்ணப்படுமேனைய காப்பியங்கள் யாவை ? இது முதல் வழி சார்பெனு மூவகைநூல்களு ளெதன்பாற்படும் ? ஏன் ? இந்நூலின் சிறப்புக் களுட் சில பகர்க. இதனுள் நீவிருணர்ந்தமட்டிற் சைனரது கொள்கைகளி லிரண்டெழுதுக.

II. ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியரது காலமு மிடமுஞ் சமயமு மின்ன வென வரைந்து சுட்டுக. இப்புலவர்பெருமா னுரைவகுத்துள வேறுநூல் கள் யாவை ? அவை தம்முட் இச்சிந்தாமணியுரைக்கு முன்னரே யுரை வகுக்கப்பெற்றுள நூல்யாது ? காரணங்கூறுக. இவர் இக்காப்பியத்தைக் காப்பியமென்று கூறுதல் சாலாதென்றலேன் ? அற்றே லவர்கருத்தின் வண்ண மிதனை யெதன்பாற் படுத்தலமையும் ?

III. இனி வருனவற்றை யினிது விளக்கி ஆண்டாண்டு வினவிய வினுக்கட்குத் தக்க விடைபகர்க :—i. ‘பன்மாண் குணங்கட் கிடனுய்ப் பகை நண்பொடில்லான், றென்மாண் பமைந்த புனைநல்லறம்’: இதற்கு நேரே கொண்டுகூட்டாது பொருளுரைப்பிற் படுமிழுக்கென்னை ? அதனை விளக்குக. ii. ‘தோளுற்றெர் தெய்வந்துணையாய்த்துயர் தீர்த்த வாறு’ : இது நினைப்பூட்டுங் குறள்யாது ? iii. ‘நஞ்சுற்ற காம நனிநாகரிற் றுய்த்த வாறு’: நஞ்சுற்ற காமமோ நஞ்சற்ற காமமோ ? எது நேரிது ? விடைக்கு நியாயங் கூறுக. iv. ‘புண்மேற் புடையிற் புகைந்து’: இதற்கு வேறு எவ்வகையானும் பொருளுரைக்கலாம் ? அப்பொருட் பொருத்தத்தை யா ராய்க. v. ‘கோனுறு செய்வான் கருதிச்சிறை கொண்டவாறு’: கோன் யார் ? ‘செய்வான்’: இஃதென்ன சொல்லென்பர் நச்சினுர்க்கினியர் ? இதனையவர் முடிக்குமாறியாது ? வேறெவ்வாற்றானும் முடிக்கலாம் ? vi. ‘மைந்நாக வேலி மலிபல்லவ தேயம்’: இதற்குற்ற மற்றைய பொருள் களையுங் கூறி அவைதம்முட் சிறந்த திஃதெனக்குறிக்க.

IV. (a) “கற்பாலுமிழ்ந்த மணியுங்கழு வாது விட்டா
னற்பா லழியுந் நகைவெண்மதி போனி றைந்த
சொற்பா லுமிழ்ந்த மறுவும்மதி யாற்க ழுவிப்
பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்.”

இதற்குப் பொழிப்புரையெழுதுக. இதற்குச் சொற்களைக்கொண்டு கூட்டாது நேரே நிறுவிப் பொருள்காண்க. இச்செய்யுளென்னுதலிற்று? இதனெருத்தீற்றடிகளிற் சந்தவின்பஞ் சிதையாமைப் பொருட்டு எவ்வெப் பாடங்கள் கோடல்வேண்டும்.

(b) "மதியங் கெடுத்த வயமீனெனத் தம்பி மாழாந்
துதிதற் குரியாள் பணியாலுடனாய வாறு
விதியின் னெறியின் னவன்றேழர் நிரந்த வாறும்
பதியின் னகன்று பயந்தாளைப் பணிந்த வாறும்."

இதற்குப் பதவுரையெழுதுக. இதனிறுதியடிக்கு வேறிருபொருள் கூறுக. முதலடிக்கணுள்ள உவமையினை யாண்டுக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள்காண்டல் சிறப்புடைத்தாகும்?

V. (a) (1) 'கொண்டார் குடங்கையளவேயுள கண்ணினாள்'; (2) 'கண்வாளறுக்கும், கமழ்தாரவன்; (3) 'பழங்கொடெங் கிலேயெனப் பரந்து பாய்புனல், வழங்கமுன் னியற்றிய சுதைசெய் வாய்த்தலே'; (4) 'காமனுஞ் சாமனும் போலுங் காட்சிய'; (5) 'வெப்பின் முப்பழச் சுனேத்தலேத்தணீர்' இவற்றின் பொருளை விளக்கிக் குறிப்புரை யெழுதுக. (b) (1) 'குலத்தலே மகளிர்தங் கற்பின்': இதன் புகழ்பொருள்யாது? அதனே டிதனைப் பொருத்தி விளக்குக. (2) 'எல்லாம்' என்பதடுக்கிவரும்போது எவ்வாறு வரும்? மேற்கோள் காட்டுக. (3) தேவர் கூறிய மகளிரான் மலர் மரங்கள்யா? அவை யெவ்வாறு மலர்ந்தன? (c) 'முந்நீர்': இதற்குப் பகுதிப்பொருள் கூறுக; ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித் தொகைக்கு முள்ள வேற்றுமை காட்டி இச்சொல் இன்னதென்று தக்கவாயிலான் நிறுவுக.

VI. (1) சேர்தல், தேன், புகலல், நோக்கு, புண், வெறி, செம்மல், புயல், ஒடிவு, வெற்றம்: இச்சொற்கட்கு அரும்பொருளெழுதுக. (2) உலகம், சுண்ணம்: இவை தமிழ்ச்சொற்களோ வடசொற்களோ? காரணத்துடன் விடுக்க. (3) திணைமயக்கம், யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோள்: இவற்றை விளக்கி யுதாரணஞ் சிந்தாமணியினின்றுங் காட்டுக. (4) 'உள்மெலி மகளிரி னெடுங்கு மென்பவே'; 'ஆடு கூத்தி யாடல் போன்ற': எவை? என்? (5) தழங்குரல், கொண்மென, கம்பலம்; இவையிற்றின்கணுள்ள இலக்கண விசேடமென்ன? (6) விருத்துவண்டு, செந்நெல்: இவற்றிற்குப் புணர்ச்சி விதி யெழுதுக.

VII. (a) விபரீதவுவமை, பொதுநீங்குவமை யென்பனவற்றை விளக்கி அவற்றிற்குள்ள வேறு பெயர்களையும் வரைக. (b) தொகையுவமை, உவமைத்தொகை; உவமை, உருவகம்: இவைதம்முள் வேறுபாடென்ன? (c) எடுத்துக்காட்டுவமையணிக் கின்றியமையாதனவாய சிறப்பிலக்கணங்கள்

யாவை? அவைதம்மு ளொவ்வொன்றனையு மொரேயுதாரணத்துக் காட்டுக. (d) 'எல்லாவணிகளுக்கு மிது பொதுத்தன்மையேயாம்': எது ?

VIII. i. 'உருவக வுருவக' மென்றலென்னை ? இஃது "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல்பண்பே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினொடு மறுதலைப்பட்டுக் குற்றமுடைத்தாகாதோ ? ii. வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியை விளக்கி அதன் வகைகளையும் அடைவே காட்டுக.

iii. சென்றாற்குடையாமிருந்தாற்சிங்காதனமா
நின்றான்மரவடியாநீள்கழலு—மென்றும்
புணையாமணிவிளக்காம்பூம்பட்டாம்புல்கு
மணையாநெடுமாலிற்கரவு. இச்செய்யுளைச் சீர்செய்து தளையறுக்க; இதன்கணுள்ள யாப்புப் பிழையினை யெடுத்துக்காட்டுக.

IX. i. "மாரனமுங் கம்பெய்யு மான்கணமுங் கம்பெய்யும்
வீரனின்று வாரா விடின்."

ii. "புதுமணத்த காதலனும் பூவையும்புன் வாயி
லெதிருற்று நாண்டமர்கண் டெய்திக்—கதுமென்
றொருவர்க் கொருவர் வழிவிடப்பல் காற்பி
னிருவரும்போய் மீள்வா ரெதிர்."

iii. "கலைவல புலவர்கள் களிசி றக்குங்கா
றிலகவி னயத்தர மினிதெ னக்கொளே
னலமுறப் படித்தவர் நயங்கொள் சிந்தையு
முலவுறுந் தந்திறத் துறுதி யற்றரோ."

iv. "காரறலின் வண்டலிற் கஞ்சமல ரப்புன்னை கண்மலர் சொரிந்த காட்சி, கருதுஞ் சரற்கால மதியுடுத் திரளொடு கலந்துவிண் ணெழுமாட்சியே, நேர."

v. "ஓடாத மானேமாற் றுரையாத செம்பொன்னே யொளியா மின்னே, தேடாத திரவியமே தெவிட்டாத செந்தேனே திங்கள் கண்டும், வாடாத வாரிசமே யின்னுமொரு காலெதிர்நீ வருகிற் பாயோ, நாடாத நவமணியே நான்செய்த மாதவமே நளின மாதே." மேற்போந்தனவற்றின் கணுள்ள அணிகளை யெடுத்துத் தெளிவுபெறக் காட்டுக.

X. நச்சினார்க்கினியர் பரிமேலழகியார் ஆகிய இவ்விருவர்தம் உரைநடைகளையும் உரைவகுக்கு மாற்றல்களையும் பற்றி விரித்துச் செவ்விய தமிழ்நடையிலொரு வியாச மெழுதுக.

சமாசாரங்கள்.

தனிப்பாசுரத்தொகை:—இதைப்பற்றி லோகோபகாரிப் பத்திராதிபரபிப்பிராயம்:—நமது பார்வைக்கு அனுப்பப்பட்ட இச்சிறு நூலின் இயல்புகளைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். இது மேற்பார்வைக்குச் சிறு நூலேயாயினும் இதனுள்ளடங்கிய விஷயங்களை நோக்குமிடத்து மிகப்பெரிய நூலென்றே யாவருந் துணியவேண்டும். இது நாற்பது தனிப்பாசுரங்களுள்ள நூல். இதன்கணுள்ள ஒவ்வொரு பாசுரமும் பதினுன்கடி கொண்ட நேரிசையாசிரியப்பாவாம். ஒவ்வொன்றும் ஒரு பெரிய விஷயத்தை யெடுத்து மிகவும் நுட்பமாக ஆராய்ந்த பின்னர் வெளியிடப்பெற்ற கருத்துக்களுடையது.

இந்நூல் சிற்சில விடங்களில் ஆங்கில நூற் கருத்துக்களையு முடன் றழுவிக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்வளவு சிறப்புள்ள இதனை யாக்கியோர் யாது காரணத்தாலோ நூலைத் தமது மெய்ப்பெயரால் வெளியிடாது புனைவுப் பெயராகிய பரிதிமாற் கலைஞர் என்பதனால் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இவர் இந்நூலின் முகவுரையின் கண் "இனி யிந்நூலினை வெளிப்படுத்தும்வழி எனது உண்மைப்பெயரை மறைத்துப் பரிதிமாற் கலைஞன் எனப்புனைவுப்பெயர் நிறுத்தி வெளிப்படுத்துகின்றேன், நன்னூலொன்று செய்தானது புகழின்மையா னிகழப்பட்டொழிதலும் புன்னூலொன்று செய்தான துயர்ச்சியாற் சாலவும் புகழப்பட் டிலங்கலும் நாடோறுங் காண்டலி னென்க" எனக் கூறுகின்றனர். அதன்கண் அவர் குறித்தகாரணந் தக்கதேயெனினும் அவர் தமது மெய்ப்பெயர் கரந்துரைக்கத் தக்கவளவு பயப்படவேண்டுவ தவசியமன்று.

இனி யிதுநிற்க. சில பாசுரங்களை யெடுத்து விவகரிப்போம்:—I. **கடவுள்:** இப் பாசுரத்தில் நமது பாவலர் உள்ளவாறே கடவுளைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்யப் புகுந்துழி இடையில் தமது பகுத்தறிவு சோர்தல் கண்டு பக்திவாயிலான் நுழைந்து கடவுளின் கருணைத் திறத்திற்குப் பாத்திரராக வேண்டுகின்றனர். II. **அறிவு:** இதிற்காட்டப்படும் உருவகங்களெல்லாம் மிகவும் நன்குருவமைந்திருக்கின்றன. IV. **துயில்:** இதுவெகு விநோதமாயும் புதுமையாயு முளது; சில கூற்றுக்களுக்குப் புதுக் கருத்துக்களுங் காட்டுகின்றனர். V. **மலர்:** மலரைக் காணுந்தோறும் ஆசிரியர்க்கு எவ்வாறு நெஞ்சங் குதிகொள்கின்றதோ அவ்வாறே யெமக்கும் இப்பாசுரத்தைப் படிக்குந்தோறும் நெஞ்சங் குதிகொள்கின்றது. உள்ளவாறே நிகழப்பெற்ற தமது மனோ விகாரங்களெல்லாம் படிப்போரிடத்தும் நிகழுமாறு செய்யவல்ல கவிஞர்கோமான் இவரென்பது இதனால் தெரிகின்றது.

XII. விண்மீன் : இதனிடத்தில் நமது கலைஞர் புனையும் ஐயவணிகள் மிகவுஞ் சிறந்து விளங்குகின்றன. XVI. உடல் : யாக்கையின் நிலையாமை யையும் இழிவையுமே யெடுத்தெடுத்துக் கூறுவது நந் தமிழ்ப்புலவர்களது மரபாயிருக்க இவர் யாக்கையை மிகவும் புகழ்ந்து பலவாறு புனைந்து கூறு கின்றனர். இருபத்து மூன்றுவது பாசுரத்தினுல் இவர் புலான் மறுத்தற் கொள்கையுடையா ரென்பதும் இருபத்தைந்தாவது முப்பத் தோராவது பாசுரங்களினுல் இந்நூலுடையார் சமூகந்திருந்துவோர் குழாத்தைச் சார்ந் தவரென்பதும் வெளியாகின்றன.

இனி நந்தம் புலவர்பிரான் பாடிக்கொண்டு செல்லுந்தன்மையைச் சற்று உற்று நோக்குவோமானுல் அவர் சர்வானுகூலவாதி யாகவே காணப்படுகின் றனர். இவர் இப்பாசுரங்களில் எந்த மூலையிலேனும் வாக்குத் தடைப்பட்ட வராகக் காணப்படவில்லை. எவ்விடத்தை யெடுத்து வாசித்த போதிலும் அவ்விடமெல்லாம் இவரது செய்யுணடை யினிமையாகவே யோடுகின்றது. ஒவ்வொரு பாட்டிலுஞ் சொன்னயமும் பொருணயமும் மிகவுண்டு. இவ் வளவு அழகு வாய்ந்த இந்த நூல் யாவரும் வாங்கி வாசித்து மனப்பாடம் பண்ணத்தக்கது. தமிழின்மீ தாசையுள்ள ஒவ்வொருவரிடத்திலு மொரு பிரதியிருக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். இது மிகவும் பளபளப்பான காகிதத்தில் தெளிவாக அச்சிடப்பட்டுளது. இதன் விலை அணு - 4. நூல் வேண்டியவர்கள் சென்னையிலுள்ள முக்கியமான தமிழ்ப்புஸ்தக வியாபாரிக ளிடத்திலும் எம்மிடத்திலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

***

மறுபிரவேசபரீட்சை :—இது நாளது பிப்பிரவரிமாதம் 28-ஆந் தேதிமுதல் நான்கு நாளளவு நிகழும். முன்னர் நடந்த பரீட்சையில் தேறின வர்கள் தொகை மிகவுங் கொஞ்சம். அவர்கள் மட்டுமே யிம்மறுபரீட்சைக் குப் போகலாமென்று சர்வகலாசங்கத்தார் விதித்திருப்பதனுல் அவ்வாறு முற்பரீட்சையில் தேறினவர்களில் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு இதன்கண் ஐவராவது தவறிவிடக்கூடும்; ஆகவே மொத்தத்தில் தேறுவோர் தொகை மிகச்சிறிதாயிருக்கும். இவ்வாறு நமது சர்வகலாசங்கத்தில் விஷயங்கள் நடப்பது பலர்க்கும் வெறுப்பு விளையாநின்ற தென்பதொருதலை. உதாரண மாக, மைசூர் சமஸ்தானத்திலும், ஹைதிராபாத் சமஸ்தானத்திலும் அவ் வத்துரைத்தனத்தார் இனி நந்தஞ் சென்னைச் சர்வகலாசங்கத்துப் பரீட்சை விஷயமாக இவ்விதப் பிறழ்வுகள் மீட்டும் நேரிடுமாயின் தங்கள் கலாசாலை களை வேறு பிரித்து. மும்பாபுரி, காளிகட்ட முதலிய மாநகரங்களினுள்ள சர்வகலாசங்கங்கட் குட்படுத்தி விடுவதே யுத்தமமென்று கருதுகின்றுர்கள்.

***

டாக்டர் லாட் :—இந்தத் துரையவர்கள் அமெரிக்காக் கண்டத்தின்கணு ள்ள ஐக்கியமாகாணங்களின் சிறந்த நகரங்களி லொன்றுகிய 'யேல்' நகரச்

சர்வகலாசங்கத்தைச் சார்ந்த பட்டாசாரியர்களி லொருவர். இவர் தத்துவ சாஸ்திரத்திற் பெரிதுங் கைவந்த புலவர் பெருமானுர். இவாது பிரசங்கங்களெல்லாஞ் சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் ஆண்டர்சன் மெமோரியல் ஹாலின்கண் நடக்கின்றன. அவையிற்றைப் பேராவலோடுங் சவனித்துக் கேட்டுக்கொண்டு வாரா நிற்கும் யாம் அவை விஷயமாகச் சிறிது பேசுவாம். இவரது பிரசங்கங்களெல்லாம் பெரியதா மாரவாரமொன்றுமின்றி மிகவும் எளிய நடையில் யாவருக்கும் பொருள் விளங்கத்தக்கவாறு செய்யப்படுகின்றன; ஆழ்ந்த நுட்பமான கருத்துக்கள் பலசெறிந்துள்ளன; மிகவுங்கவனித்துக் கேட்போரே அவருடன் சென்று பொருளுணரவல்லராவார்; இடையிற் சிறிது கவனியாது விடுத்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அவருடன் சேறல் கஷ்டமாயிருக்கலாம், அவர் பேசிப் போதரும் விஷயம் 'சமயதத்துவமும் அவற்றின் பகுதிகளும்.' இதனைப்பதினைந்து பிரசங்கங்களில் விரித்துக் கூறுவான் தொடங்கி ஏறக்குறையப் பன்னிரண்டு பிரசங்கங்களு மாய்விட்டன. இவையனைத்தும் ஒருங்கே சேர்ந்து ஒரு புத்தக ரூபமாக வெளிப்படு மென்றெண்ணுகின்றோம்.

***

கல்வியிலாகா :—இதைப்பற்றி டாக்டர் மில்லர் துரையவர்களினுடைய அப்பிராயம்: கி. பி. 1882 ஆம் ஆண்டு நடந்த கல்வி விசாரணை (எடுக்கேஷன் கம்மிஷன்) யின்படி பார்க்குமிடத்துத் துரைத்தனத்தார் வித்தியாசாலைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாகப் பிறவித்தியாசாலைகளைக் கவனித்து உதவிசெய்து பாராட்டவேண்டுவதே கல்வியிலாகாவின் தலைவர்களது முக்கியமான கருத்தாகவேண்டு மென்பது தெற்றென விளங்கும்; அப்படியிருக்க, நமது சென்னைக் கல்வியிலாகவோ அதற்கு நேர்மாருக நடந்து வாராநின்றது. இஃது இந்தியா துரைத்தனத்தாராலுங் கவனிக்கப்பட்டுப் பிழையென்று வலியுறுத்தப்பட் டிருக்கின்றது. அங்ஙனமாகவுமின்னும் சீர்திருத்தம் அடைந்திற்றிலது நமது சென்னைக் கல்வியிலாகா. இந்தச் சென்னையிராசதானியிற் கல்வி சீர் குலைந்திருப்பதெல்லாம் பிறவித்தியாசாலைகள் துரைத்தனத்தாரால் அவ்வளவு கவனிக்கப்படாமையாலேயே. இனிச் சென்னையிற் கல்வியின் சீர்திருத்தம் ஏதேனுஞ் செய்யவேண்டுமாயின் கல்வியிலாகா உத்தியோகஸ்தர் ஒவ்வொருவரும் அந்த எடுக்கேஷன் கம்மிஷன் என்னுங் கல்வி விசாரணைப் புத்தகத்தை உளங்கொளப் படித்து அதன்கட் கூறப்பட்டுள்ள ஒவ்வொன்றையுந் தவறாது நடத்தவேண்டும். என்றைக்கு அவ்வாறு துரைத்தனத்தாரும் பிறருஞ் செய்யப் புகுவார்களோ அன்றைக்குத்தான் தென்னிந்தியாவின் கல்வி சீர்ப்படும்.

***

கான்வோகேஷன் :—இதன்கண் கனம் பொருந்திய எப்-ஏ. நிக்கல்ஸன் துரையவர்கள் அடுத்த மாதத்திற் புதிதாகப் பட்டம் பெறும் மாணக்கரை நோக்கிப் பிரசங்கஞ் செய்வார்.